

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

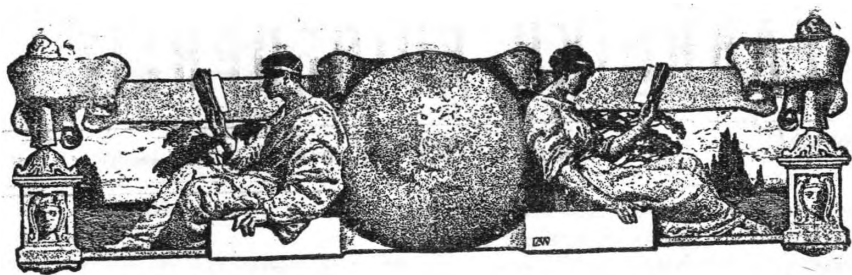
ΕΤΟΣ Θ΄.

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1918.

ΤΕΥΧΟΣ 108

Κοινοβουλευτική πολεμική Έπιτροπή τῆς Γαλλίας

ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ ΙΑΣΟΝΙΑΔΗΣ

Ἄξιζει νὰ γραφή ἡ ἱστορία ἐνὸς Κυπρίου σοφοῦ. Ἐγεννήθη μέσα σὲ χρυσὸ λίκνο καὶ ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σὲ στρῶμα ταπεινόν. Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε πολὺ τραγικόν, συμπλήρωμα ζωῆς περιπετειώδους, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς νόημα.

Ἀνῆκον εἰς τὴν πλουσιωτέραν οἰκογένειαν τῆς Κύπρου ἔζη, μέχρις ἐσχάτων, μετὰ τὰ υπολείμματα τοῦ παρελθόντος μεγαλείου του. Μέσα σὲ μία ζωὴ περιορισμένη, ἀπέμειναν σημεῖα μεγαλείου καὶ εὐζωίας. Κοντὰ σ' ἓνα ἔπιπλο κουρνιασμένον εὗρισκετο μία εἰκὼν μεγίστης ἀξίας, παριστώσα τὸν Ἀρχιμῆδην καὶ κοντὰ σ' ἓνα σπασμένον καλαμῆρι ἀνεπαύοντο βιβλία σπάνια, ἴγνη πλουσιωτικῆς καὶ σπανιωτάτης βιβλιοθήκης. Ἐπὶ χρυσοκέντητης θήκης τοποθετημένης ἐπὶ ἡμικατεστραμμένων ἐπιπέλων, ἀνευρίσκοντο ἔγγραφα ἱστορικά, ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου.

**

Μέσα σ' ἓνα τέτοιον περιβάλλον, ἔζουσε φιλοσοφικώτατα, ὁ σοφώτερος τῶν Κυπρίων, ὁ γόνος τῆς πλουσιωτέρας οἰκογενείας τῆς Κύπρου.

Ὁ Ἴασονίδης, μόνος υἱὸς ζαλιούτου πατρὸς, ἐξεπαιδεύθη βασιλικώτατα. Τελείας ἀνατροφῆς, μορφώσεως, λεπτότητος, ἐμεγάλωσε μετὰ ὅλα τὰ μέσα πολυτελοῦς ζωῆς, φύσει δὲ μελετηρὸς, φιλομαθῆς καὶ μετὰ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, ἔκαμε θαυμασίας σπουδὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὸ ὀνομαστόν Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης, ἔχων συμπαθῆ τὸν τότε πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας καὶ μετέπειτα Βασίλευ τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδον. Ἐίχε γνώσεις εὐρυτάτας, ἀναγομένας εἰς ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς κλάδους. Ἰδιαιτὰ κατέγεινεν εἰς μελέτας ἱστορικὰς, φιλοσοφικάς, φιλολογικάς, χωρὶς νὰ ὑστερῇ εἰς ἀρτίαν ἐγκυκλοπαιδικὴν κατάρτισιν. Ὅσον ὅμως θεωρητικῶς ἦτο ἀριστὸς, ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως ὑπελείπειτο τραστῶς. Ἐστρεφέτο πρακτικῶν πνεύματος, πρῶτα ἄλλως τε φυσικώτατον διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπεριέρας πνευματικῆς ἀναπτύξεως.

**

Ὀλη του ἡ ζωὴ ἦτο ζωὴ φαντασίας. Ἐζησε μέσα σὲ ὄνειρα. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τὴν φαντασίαν του ὤνειρεύθη τὴν ἐνωσιν τῆς Κύπρου, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὤνειροπόλησε τὴν πνευματικὴν ἀνάστασιν. Εἰς τὰς σκέψεις του εἶχε τὸν ὄγκον τῆς μαθήσεως, ὁ ὅποιος ἐσκότιζε τὴν κρίσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπαρουσίαζε τὸ φαινόμενον τῆς ἀσυναρτησίας εἰς κάθε πράξιν, εἰς κάθε διάβημά του, καὶ εἰς αὐτὰς ἐνίοτε τὰς

ὀμιλίαις του. Ἦτο χεῖμαρος εἰς τὰς διαλέξεις του καὶ ὤμιλε ἐπὶ δίωρον καὶ τρίωρον ἀκόμη ἀντλῶν ἐκ τῆς ἀνεξαντλήτου πηγῆς τῶν γνώσεών του ὕλικὸν ἀκατέργαστον, ἀσύμδετον, πηχναίων διαστάσεων ἐνίοτε καὶ διὰ τοῦτο ἀνιαρὸν διὰ τὸ ἀκροατήριόν του.

**

Ἐν τούτοις εἰς τὴν νεότητά του ὑπηρετήσε μετὰ θερμῆν, μετὰ εὐλικρίνειαν, μετὰ ἀγνότητα, μετὰ ἀφθαστον φιλοπατριάν τὸ Κυπριακὸν ζήτημα. Συνδεδεῖς εἰς Ὁξφόρδην καὶ Λονδίνον μετὰ τὰς ὑπεροχωτέρας πνευματικὰς καὶ πολιτικὰς κορυφὰς τῆς Ἀγγλίας, εὐργάσθη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Κυπριακῆς Ἀὐτονομίας ὅπως στρέψη τὴν δύναμιν ὅλων αὐτῶν ὑπὲρ τῆς Κύπρου. Ἐδημιούργησε τοιοῦτοτρόπως ἐργασίαν ἐθνικὴν, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ πυρῆν. Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς Κύπρον, ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς μεταπολιτεύσεως ἐξελέγη βουλευτής.

Χαρακτήρ λεπτός, πνεῦμα φιλοσοφικόν, μετὰ ἴδιαιτέραν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, εὐρέθη μετὰ ὀλίγον ἀποξενωμένος ἀπὸ τὸ κοινωνικόν, ἀπὸ τὸ πολιτικόν, ἀπὸ τὸ πατριωτικόν πνεῦμα τῆς νεωτέρας γενεῆς τῆς Κύπρου. Φύσις σπάταλος καὶ ἀνίδεος εἰς τὴν ἐξεύρεσιν μέσων πρὸς συγκράτησιν τῆς κολοσσῆς περιουσίας του, ἔβλεπε καθημερινῶς μετὰ σκολητικὸν μενιδίωμα νὰ διαρροῇ καὶ νὰ ἐλαττοῦται ὁ πατρικὸς του πλοῦτος. Οἱ ἐμμεταλλευταὶ ἄλλως τε τῶν ἀδυναμιῶν του αὐτῶν δὲν ἔλειψαν.

**

Ὁ Ἴασονίδης ἐσχάτως ἐξέδιδε τὸν «Ἐλικῶνα», μηνιαῖον φιλολογικὸν περιοδικόν. Ταχέως ὅμως διεκόπη ἡ ἐκδοσίς του, διότι ἡ Κύπρος, δὲν ἀπέβλεπε πλέον πρὸς τὸν Ἴασονίδην. Τὸν ἐθεώρει νεκρὸν πρὶν ἀποθάνῃ. Τώρα ὅμως, ποῦ δὲν ὑπάρχει πλέον, εἶναι ἀνάγκη νὰ συλλεχθῶν ἐπιμελῶς τὰ χειρόγραφα του, τὰ ἔγγραφα του, διότι ἐξ αὐτῶν ἡ ἱστορία τῆς Κύπρου θ' ἀποκομισθῇ πολύτιμον ὕλικόν.

Ἀπέθανεν ὁ Ἴασονίδης καὶ ἐνεκρώθη ἓνα μεγάλο πνεῦμα ποῦ ὠνειροπολοῦσε νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Πατριδα, τὴν Ἐπιστήμην, τὰ Γράμματα, τὴν Κοινωνίαν ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον ἐξυπηρετοῦνται τὰ εὐμορφα αὐτὰ ἰδανικά καὶ πρῶτα πρῶτα δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ ποτε πῶς ἐξυπηρετεῖται κανεὶς τὰ ἴδια αὐτοῦ στοιχειώδη συμφέροντα.

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Η ΣΥΡΙΓΞ

ΥΠΟ

EDITH MATILDA THOMAS

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ)

Βιογραφικὴ Σημείωσις. — Ἡ Edith Matilda Thomas ἐγεννήθη εἰς τὴν πόλιν Chatam τῆς Πολιτείας Ὑάχο τῷ 1854. Εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον τῆς πατρίδος τῆς ἐγένετο τὸ πρῶτον γνωστὴ διὰ διαφορῶν μελετῶν, πραγματειῶν καὶ ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἐδημοσίευσεν εἰς τὰς τοπικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ. Τῷ 1885 ἐδημοσίευσεν ἓνα τόμον ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρωτοχρονιάτικον διάγγελμα καὶ ἄλλα ποιήματα». Ὁ τόμος οὗτος τὴν ἀνέδειξεν ἀμέσως μίαν τῶν φιλολογικῶν προσωποποιήτων τῆς Ἀμερικῆς. Ἐξακολουθοῦσα τὴν συνεργασίαν τῆς εἰς διάφορα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας ἐξέδωσε κατὰ καιροῦς διάφορα ἄλλα ἔργα τῆς. Τὰ περιοδικὰ «Cantury» καὶ «Nazpar's Magazine» ὡς καὶ ἡ ἐφημερὶς «Ἡλιος» τῆς πόλεός μας, συχνότατα φιλοξενοῦν ἔργα τῆς Ἀῶς Τόμας. Μεταξὺ τῶν ποιημάτων τῆς ὁ Ἕλληρ ἀναγνώστης, μετὰ εὐχαριστήσεως θ' ἀναγνώσῃ κλεῖστα ὅσα εἶναι κατὰ ἔξοχον φίλη τῆς Ἑλλάδος καὶ παντὸς Ἑλληνικοῦ, τῶν ἐν Ἀμερικῇ πιανοδίων ἀνθοπωλῶν καὶ πωλητῶν βανανῶν καὶ «πηντοσίου» μὴ ἐξαιρουμένων. Ἐκ τῶν ἐδῶ λογίων μας ὁ κ. Δ. Βαλάκος, ἔχει μεταφράσει πολλὰ τῶν ποιημάτων τῆς. Ἡ δὲ Thomas πιστεύει εἰς τὴν μετεμψύχωσιν καὶ πολλὰ τῶν

ποιημάτων τῆς δεικνύουν μετὰ ζωντανῆς πιελίης καὶ ζωηρὰ χρώματα φαντασίας τὴν πεποίθησίν τῆς εἰς τὴν ὑπαρξίν κόσμου τῶν πνευμάτων καὶ ψυχῶν. Τὸ πνεῦμα τῆς Ἀῶς Thomas εἶναι μάλλον λεπτόν καὶ ἁρμονικόν, παρὰ βαθύ καὶ ἐρευνητικόν. Ἡ ποιήσις τῆς εἶναι ποιητικῆς ἐξιδανικευμένη χωρὶς νὰ εἶναι φιλοσοφική. Ἐλλειψὶς χώρου δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀνάληψιν τοῦ ἔργου τῆς, τὸ βέλτιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ θέσις τῆς εἰς τὴν φιλολογίαν τῆς πατρίδος τῆς εἶναι ἀσφαλῆς καὶ ἐπίζηλος.

Τὸ κατωτέρω ποίημά τῆς ἔχει ὡς θέμα τὸν χαριτωμένον ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν μῦθον τῆς Σύριγγος καὶ τοῦ Πάνος. Ὁ Πάν ἐρασθεὶς τῆς Νύμφης Σύριγγος προσεπάθησε νὰ τὴν συγκινήσῃ δι' ἐκφράσεων τοῦ ἔρωτός του, ἀλλὰ κατώρθωσε μόνον νὰ τρομάξῃ τὴν Νύμφην, ἥτις ἔτρεξε νὰ κρυβῇ εἰς τὸ δάσος μακρὰν αὐτοῦ. Καὶ ὅταν ὁ Πάν, παρ' ὀλίγον τὴν κατέφθανε, ἡ Σύριγγς παρεκάλεσε τοὺς θεοὺς καὶ τὴν μετέβαλον εἰς κάλυμον—τὴν σύριγγαν τὴν κοινὴν «μαντουραν» τὴν ὁποῖαν ὄλοι ἐνθουσιώμεθα ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια. Ὁ Πάν, ἐκ τοῦ καλάμου ἐξήνουν, ἔκαμε τὸν περιφημον αὐτόν, τὸν ὁποῖον παίζων, ἐπλήρωσε τὰ δάση καὶ τοὺς δρυμοὺς τῆς μυθικῆς Ἑλλάδος διὰ μελωδιῶν γλυκυτάτων.

Ἐβγα ἔξω, τοῦ Καλάμου ὦ Νύμφη μου δειλή.
Μὴν ξεφεύγῃς δειλή, στοὺς καλὰμινους κρυψίνες
μετὰ χαρὰν ἔβγα πέταξε σὲ δενδρώνας, ἀγρούς,
κανεὶς δὲν σὲ βλέπει τολμηρὰ ἀπὸ τοὺς καλαμῶνας.
—Μὴν σὲ ἰδῆ ὁ ἀδέλιός Πάν, ἀπ' τὰ κλώνια;
—Δὲν ἐπέρασ' ἀπ' ἐδῶ τώρα χρόνια καὶ χρόνια.

Μὴν τρομάξῃς.—Εἶν' ὁ ἄνεμος, ποῦ πλάνης περνα.
—Ἡ Νύμφη ἡ μαλθακή, ἡ δροσιὰ τοῦ ζεφύρου
ποῦ χωρίζει τὰς καλάμινες σκέπες ἀβρὰ
νὰ δροσίση τὸ κρῖνον στὸ νερό, μετὰ φόρτους μύρου.
Χερί βάρβαρο κανένα δὲν σπρώχνει τὰ κλώνια,
ὁ Πάν, δὲν ἐπέρασ' ἀπ' ἐδῶ τώρα καὶ χρόνια.

Δὲν ξέρω. Ἴσως κοιμάται στοῦ δάσους τὰ βουά.
Ποῦ πέφτουν τριγύρω τὰ βελάνια δὲν ἀκούει...
Ἴσως γέροντι σὲ μαρμάρινον ἄντρο, στὰ νερά
κι' ὁ αἰώνιος γιάλος τὸν νανᾶρει ὡς τὸν λούει.
—Δὲν ξυτινᾶ μετὰ τῆς φύσης τὴν κλωράδα, τ' ἀρηθνία.
Ὁ Πάν ἀπὸ κοντὰ μας λείπει χρόνια καὶ χρόνια

Ἄν ζοῦσε, θὰ τὸν βλέπαμε τὴν ἀγιοῦλα, στὴν δροσιὰ
τ' ἀρνία του νὰ ποιμαίνῃ στὰ βουὰ ψηλὰ τριγύρω,
μὰ στ' ἀκάνθια δὲν φράνινται τῶν ποδιῶν τὰ μαλλὰ
οὔτε πάτημά τ' ἓνα στοῦ ποταμιῶ τὸν γύρο.
Ποῦν δόρον φουντωμένο ;—Σπασμένα πεῦκις κλώνια;
—Ὁ Πάν δὲν ἐπέρασεν ἀπὸ δῶ τώρα καὶ χρόνια.

ὦ, δός μ' ἓνα καλάμι νεράδα μου δειλή,
τὸ πλέον γλυκύφωνο τὰ λειβάδια σου π' ἔχουν,
γιὰ νὰ παίζω ὡς ὅτου ξεραστοῦν οἱ καιροὶ
καὶ ποτάμια ἀλλάξουν τὴν κλίτην ποῦ τρέχουν.
—Ὁ Πάν ἀγαποῦσε τὸν αὐτὸν του, μὰ αἰῶνια
κοιμισμένος, δὲν τὸν ἀκουσε τώρα καὶ χρόνια.

Γι' αὐτὸ μὴ φοβεῖσαι. Ἀπ' τὰ βρουῖλα ἔβγα δῶ
νὰ δοῦμε τὸ γλυκὸ ἀγγελικὸ πρόσωπό σου,
ὅπως κείνη τὴν ἡμέρα ποῦ με βῆμα φτερωτὸ
ἀπ' τὸν φόβον, ἐκρύβης ἀβλαβῆς, στὸ ἄσυχον σου,
—Μὰ τί λέγω! Σὺ δὲν ζῆς!—Ὅτε ὁ Πάν σπρώχνει τὰ
κλώνια
εἰς τὴν γῆ.—Μὰς ἀφήκε τώρα χρόνια καὶ χρόνια.
ΚΡΗΣΣΑ

ΠΩΣ ΠΙΠΤΟΥΝ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ

(Διήγημα)

Χετέφρασις «A»

(Συνέχεια)

III.

Τὸ βιβλίον μου αὐτὸ δὲν εἶχε προορισμὸν δημοσιότητος. Πρὶν ἀκόμη τὸ γράψω εἶχον ἐκλέξει τὴν θέσιν τοῦ γραφείου μου ἢ ὁποῖα τοῦ ἀνήκεν. Ἐν ἀντίγραφον μόνον ἐπῆρε νὰ σταλῇ καὶ ἐστάλη εἰς τὸ εἰδωλὸν μου.

Ἡ δεσποινὶς δακτυλογράφος ποῦ ἀνέλαθε νὰ τὸ ἀντιγράψῃ ἠσθάνθη ζωηρὰν περιέργειαν περὶ τὸ ἔκδομα μου. Μάλιστα ἀντελήφθη ὅτι τὸ ὕψος τῆς δὲν εἶχε μόνον τὸ γνωρίσματα μιᾶς ἀπλῆς ἀπορίας, ἀλλὰ καὶ συμπαθητικῆς ἐκτιμῆσεως.

Ἐν τούτοις τὸ βιβλίον μου δὲν εἶχε φιλολογικὴν ἀριότητα. Ἐὰν ἡ ἐφημερίδα εἰς τὴν ὁποίαν συνεργάζομαι κάποτε ἀίσθητικῶς ζητημάτων μὲν τὸ παρέδιδε μὲ τὴν παράκλησιν νὰ ἐκφέρω ἐπ' αὐτοῦ τὰς κρίσεις μου, θὰ ἐγελοῦσα καὶ θὰ ὠμιλοῦσα περὶ παραγμένης ροῆς καὶ ἀνυποξείας αὐτοτελοῦς μύθου. Διότι πράγματι ἡ φύσις τοῦ ἦτο μόνον ψυχολογικὴ καὶ καθόλου μυθοπλαστικὴ. Ἦτο ἕνα ἀσύνδετον ἡμερολόγιον τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνθρῆσκον ἡ λατρεία μου.

Ἐγένετο ὁμοῦ ταχύτατα φανερόν ὅτι καὶ ἡ Μαρία καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς δὲν ἐνδιέφεροντο διὰ κριτικὰς ἐξιλέξεις. Αἱ γραμμαὶ τοῦ βιβλίου μου ἐφάνησαν εἰς αὐτὰς ὡς μία ἀσυνήθως θερμὴ ἐκδηλώσις αἰσθηματικῆς καὶ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ταχυδρομησίν του μὲ προσέβλεπον μὲ θλέμματα ἐξηκριβωμένου ἐνδιεφέροντος.

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Φλόρις ἦτο ἄνθρωπος ἀξιολόγου θελήσεως. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ὑποπτεύθη ὅτι ἠπατήθη ἀπὸ τὸν λυρισμὸν μου ἀπεφάσισα νὰ λησμονήσω τὸ ἴσθημά μου. Εἰς τὰς ἀρχὰς τὸ πρᾶγμα μοῦ ἐφάνη ὑπέροχον τῶν δυνάμεών μου. Ἡ πάλῃ τοῦ ποιητοῦ πὸς τὸν ἄνθρωπον τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν θὰ μὲ ἐφερον εἰς τραγικὴν πράγματι θέσιν.

Κατὰ σύμπτωσιν μοῦ παρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία νὰ λείψω ἀπὸ τὴν πόλιν μου δι' ὀλίγους μῆνας. Εἰς μίαν μικρὰν νῆσον ὅπου διήλθον τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα εἶχον συγγὰ ὄραματα καὶ παρηγοήσεις. Ἀπὸ τοῦ βράχου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκαθήμην καὶ ἐδιάβαζον ὥσπερ βιβλία ἐνόμιζον ὅτι βλέπω κάτω εἰς τὸν ἐξοχικὸν δρόμον συναρπαστικὰς ὀπτασίας. Τὴν ἴδιαν ὁμοῦ στιγμὴν υποδουλωμένως εἰς τὴν θέλησίν μου, περιεγέλων τὴν αἰσθησίν μου.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν εἶχον κυριαρχήσει τοῦ ἐκτουῦ μου. Ὅταν ἐπέστρεψα πάλιν εἰς τὴν πόλιν μου εἶχον πλῆρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πορείαν μου. Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ συνήνεσα τὴν Μαρίαν τὴν ἐκῆταξα ἀδιεφόρως, καίτοι κατὰ συνεκίνησε τὰ εἰσώψυγά μου. Ἐπειτα καὶ αὐτὸ τὸ κατὰ ὑπέκυψε εἰς τὴν θέλησίν μου. Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀήτητος. Καὶ αὕτη ἴσως ἡ ἰδιότης μου ἐδημιούργησε νέαν κατάστασιν.

Ἐπαύσα νὰ εἶμαι ὁ δορυκτῆτωρ χωρὶς νὰ ἐκλείψῃ καὶ ἡ πάλῃ. Ἡ Μαρία καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἐκπληγμέναι ἀπὸ τὴν περιέργων συμπεριφορὰν τοῦ ἀσυνήθους αὐτοῦ θαυμαστοῦ, ἤρχισαν νὰ ἐκδηλώνουν σαφέστερον τὸ ἐνδιεφέρον των. Εἰς τὸ πάρον, ὅπου εἰς ὠρισμένας

ἡμέρας καὶ ὥρας ἐσυνήθιζον νὰ κάμνω τὸν περιπάτον μου, τὰς ἐβλεπον καθισμένας ἐπὶ τοῦ ἰδίου πάντοτε σκαμνίου. Ὅταν ἐφαινόμην ἀπὸ μακρὰν τὸ γεγονός, ἐψιθυρίζετο κυματωδῶς ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην. Μόλις δὲ ἐπλησίαζον αἱ μορφαὶ των ἐγίνοντο φιλομειδέσταται.

Ἦμην ὁ μικρὸς Φλόρις καὶ ἡχαριστούμην μὲ αὐτὰ. Δὲν κατέβαλλον δὲ προσπαθειαν νὰ προσέξω τίποτε περισσότερον. Μίαν ἡμέραν ὁμοῦ κατὰ μὲ ἐξέπληξε. Βυθισμένην εἰς ἐρωτικὴν μελαγχολίαν δὲν εἶδον τὴν Μαρίαν ἀλλὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλω εἶχον περιπλέξει τὰ πράγματα. Μὲ τὴν ἀγέρωχον ἀδιαφορίαν μου δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ ἐκδηλώσω τὰς προτιμήσεις μου. Ἡ Μαρία μικροτέρα καὶ παιδικωτέρα ἀντέληξεν μόνον τὸ παιγνῶδες τῆς μορφῆς μου. Καὶ αὐτὸ τὴν ἔκαμεν χαρωπὴν καὶ εὐθυμον. Ἡ μεγάλη ἀγάπη ὁμοῦ δὲν μένει εἰς τὸν κύκλον τῶν παιγνιδίων. Ὅταν ὁ *Maeterlinck* ἔλεγε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ὑπέφερε πολὺ, ἠγάπησε πολὺ, εἶχε πληρέστατα ἕκτικον. Εἶναι ἡ φύσις τῆς ἀγάπης νὰ εὐρίσκειται ἐντὸς τῆς σφαίρας τοῦ πόνου. Δὲν ὑπάρχει λατρεία χωρὶς ὀδύνην.

Τὸ εἴξευρα ὅτι ἡ μελαγχολία δὲν κρύπτει ἀδιαφορίαν. Τὰ μειδιάματα εἰμποροῦν νὰ λέγουν ὡραία πράγματα, ἀλλὰ τὰ δάκρυα λέγουσιν ὡραιότερα. Ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαρίας προσεποιεῖτο ὅτι ἐδιάβαζεν ἐν μικρὸν κόκκινον βιβλίον. Τὸ βλέμμα τῆς ὁμοῦ ἐπέτα ἄνωθεν τοῦ βιβλίου τῆς. Τὴν στιγμὴν δὲ ποῦ συνητήθη μὲ τὸ ἰδικόν μου ἐνόμισα ὅτι εἶδον τὸν ἐναγκαλισμὸν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, ποῦ ἂν κάπως ἐξέστα θα εἰδείκνυε δάκρυ καὶ ὄχι μείδισμα.

Ἦρχισα νὰ εὐρίσκω τὸ αἰσθητὸν μου περιέργων. Ἄγαποῦσα τὴν Μαρίαν καὶ ἐξετίμων τὴν ἄλλην. Ἀλλ' ἂν ἀπὸ μέρους των συνέβαινε τὸ ἀντίθετον; Ἄν μὲ ἀγαποῦσαν ἡ ἄλλη καὶ μὲ ἐξετίμα ἀπλῶς ἡ Μαρία; Ποιαθὰ ἦτο ἡ ἐξέλιξις; Ἐγὼ ἠγάπων καὶ ἐγὼ τὴν ἄλλην;

Νὰ πρόβλημα διὰ τὸν μικρὸν Φλόρις! Ἐκαθήμην καὶ τὸ ἐσκεπτόμην ἐπὶ πολὺ. Ἡ ἀδελφὴ μου, ποῦ διέκρινε τὴν σκεπτικότητά μου ἀπὸ τὴν σοβαροφάνη σύμπτωσιν τῶν χειλέων μου, καὶ ἀπὸ μίαν παιδικὴν συνοφροῦσιν τοῦ μετώπου μου, μὲ ἐπέραζε μὲ στοργὴν. Δὲν ἤξευρον ὅτι κατὰ σοβαρώτερον ἀπὸ τὴν ποιητικὴν διάπλασιν τῶν στίχων μου μὲ ἀπασχολοῦσε. Δὲν ἐφανταζέτο ὅτι τὸ χαμῶγελόν μου δὲν ἀνθούσε πλέον αὐθιμότητος.

Οἱ μῆνες παρήργοντο. Παρήλθε τὸ φθινόπωρον καὶ αἱ πρώται ἑορταὶ τοῦ χειμῶνος. Ἦλθε νέον ἔτος. Μὴν δυσδιόριστος ἀνησυχία μὲ ἐκύριευσεν. Τὸ πρώτον μου αἰσθητὸν εἶχε γίνει ἑμμενοσ ἴδεα. Δὲν ἤθελον ὁμοῦ νὰ ὑποβλεψῶ εἰς σκοπὸν καὶ οὔτε νὰ παραδεχθῶ ἐξέλιξιν. Εἰς τὴν θέλησίν μου ἤθελα καὶ θέλω νὰ ὑποτάσσω τὸν χαρακτῆρά μου. Καὶ αὐτὸ βεβαίως θὰ τὸ κατορθώω. Ἀλλὰ μὲ αὐτὴν μου τὴν ἀπόφασιν ἡ ἀνησυχία μου δὲν καθυπνώζετο. Μία δύναμις ἐγγιγανώνετο μέσα μου. Μοῦ λυκοῦσε τὴν ψυχὴν καὶ μοῦ σκιρτοῦσε τὴν καρδίαν μου. Ποῦ ἄραγε θὰ κατέληγε;

Αἱ ἀπόκρεω ἦλλον. Ὁ μικρὸς Φλόρις δὲν ἦτο φίλος τῶν διασκεδάσεων. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο δὲν θὰ τοῦ ἤρεσεν ἡ εὐθυμία ὑπὸ μάσκαν. Δὲν εἶναι ὡραῖον νὰ χρεωστῆ κανεὶς τὴν ἀποκάλυψιν εἰς τὴν προσωπίδα; Συμβαίνει δὲ αἱ παρὰ γλαυκαὶ φουσιονομῖαι νὰ λησιμονῶνται ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς πειροτότους. Ἀπὸ χεῖλη μονίμως καμπυλωμένα ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν τῆς ἀθωότητος ἀκούονται παλλακίς πράγματα ἀνέλπιστα. Ἄρα νὰ νομίσουν ὅτι τὰ καλύπτει ἡ μετεμφιεσμένη ἀσυνείδησις.

Ἡ Μαρία καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἦσαν ἐπιφυλακτικαὶ καὶ σοβαραὶ. Αὐτὸ μὲ ἐνεθουσίαζεν. Ἀλλὰ ἡ μάσκα τὰς ἔκαμε καὶ αὐτὰς ἀκουράτως ὀμιλητικὰς. Ἐνας φίλος μου, ὀνομαζόμενος Ὀρχαρῶ, συνέπεσε νὰ τὰς συναντήσῃ εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα. Ἐγνώριζον τὰς σχέσεις μου μὲ αὐτόν. Δὲν ἐδυσκολευθήσαν λοιπὸν νὰ τοῦ προσφέρουν γνωριμίαν.

Πολλὰ τοῦ εἶπον καὶ πολλὰ τοὺς εἶπε. Καὶ ἀπὸ μίαν φορὰν ἡ μετεμφιεσις ἐπέτρεψε τὴν γνωριμίαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀκαλύπτως ὀσιότης ἀπηγόρευε, ὠρίσθη καὶ ἡ πρώτη συνέντευξις. Ἡ καλὴ μητέρα των θὰ τὸ ἀντελήφθη βεβαίως ἀλλὰ δὲν ἔφερον ἀντιρρήσεις. Ἦτο μετρημομένη καὶ ἐπομένως τίποτε δὲν διεκινδύνευε.

Ἀπὸ τὴν συνέντευξιν ἐκείνην μοῦ ἐκομίσθησαν περιέργων πληροφορίαί. Ὁ Ὀρχαρῶ, ὁ ὁποῖος ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν ἀδελφὴν μὲ τὸ μελαγχολικόν βλέμμα, διέλυσε κάπως τὴν σύγχυσιν τὴν ὁποίαν εἶχε προκαλέσει ἡ ἀοριεσία τῆς προτιμῆσεώς μου. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἤκουσε πολλὰ περὶ εὐρυτέρων κοινωνικῶν ἀντιλήψεων, προσπορισθέντα διὰ τῆς ἰδιοπροσόντης εἰς ξένας μεγάλας πολιτείας, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐφάνησαν ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς των ὡς ἀνορθογραφίαι.

Εἶναι πράγματι ἀπόντα τὰ ὡραία κεφαλάκια. Ὀμιλοῦν περὶ ἐλευθέρων φρονημάτων μὲ τὴν ἀφοβίαν γεροντοκόρης. Εἰς τὰς μεγάλας πολιτείας λέγουσιν ἐκτιμᾶται ἡ ἐλευθερία τῶν γυναικῶν. Ἐκεῖ αἱ νεάνιδες ἔχουν τὴν ἀφροντισίαν τῶν νέων, χωρὶς ὅτι αὐτὸ νὰ καταστοῦν ὀλιγώτερον εὐγενικαί.

᾽ὦ! Εἰς τὰς μεγάλας πολιτείας! Ποῖον ἄρωμα μένει ἐκεῖ ὅπου οἱ διάφοροι Φλόρις ἔχουν ὀλιγωτέραν ἐφελκτικότητα καὶ μεγαλειότεραν φαιλοσότητα; Ποῦ ὑπάρχει ἡ ὡμορφία εἰς τὰ μεγάλα βουλευτήρια; Μήπως ὅταν μετὰ τὴν πτώσιν κυριαρχεῖ τοῦλάχιστον ἡ λογικὴ;

Ἡ δεσποινὶς Μαρία καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἀγαποῦσαν τὸν ἐλευθέρων βίον. Νὰ μία σκία εἰς τὸ φῶς! Ἡ κακὴ ἐκείνη συναναστροφή μου ἦλθε πάλιν εἰς τὸν νοῦν. Ἐλευθερία λοιπὸν εἰς τὴν σκέψιν, ἐλευθερία καὶ εἰς τὴν αἴσθησιν; Ἀλλὰ ποῦ στηρίζεται τότε ἡ φρόνησις; Μήπως εἰς τὴν ἀνύπαρκτον πείραν τοῦ βίου;

Αἱ συνεντεύξεις μὲ τὸν Ὀρχαρῶ ἐπληθύνθησαν. Ἡ ἐλευθερία εἶδε τὴν εὐκαιρίαν. Καὶ εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν ἡ ἀνανησις ἦτο εὐκόλος. Παντοῦ πλὴν τῆς γειτονίας τῆς οἰκίας των. Ἐκεῖ κανεὶς δὲν ἐπῆρε νὰ τὰς πλησιάσῃ. Διότι αἱ δεσποινίδες ἔχαιρον τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς οἰκογενείας των. Δὲν θὰ ἤθελον δὲ κατ' οὐδένα λόγον νὰ τὴν χάσουν.

Ἐλεγον ὅτι ἡ ἐλευθερία των θὰ καθίστατο προὐληματικὴ ἂν ἡ αὐστηρά των μητέρα ἀνταναστατοῦ τὴν συναναστροφήν τοῦ Ὀρχαρῶ. Πράγματι, μίαν ἡμέραν, ποῦ κατὰ περιέργων συνουσιασμοῦ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαρίας εὐρήθη ἄρα τὸ ἐσπέρεισ μαζὶ του, καὶ ὁ Ὀρχαρῶ ἠναγκάσθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

Ἐκεῖ τὸν ἀνέμελεν ἡ γνωριμία τῆς μητρός. Κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐξετοξεύθησαν ἔντονοι φράσεις. Ἐπειτα ὁμοῦ οἱ θυμοὶ καθυπνώθησαν, καὶ ἐπῆρολοῦθησαν ὡραία λέξεις διὰ τὰς φιλελεύθερας ἀντιλήψεις των μεγάλων κοινωνιῶν.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Ὀρχαρῶ ἐθεωρεῖτο μᾶλλον μνηστευμένος. Ἐν τούτοις αἱ ἐπισκέψεις του εἰς τὴν οἰκίαν των δὲν ἐφαινότο ἀρεσταί. ἴσως αἱ φιλελεύθεροι ἀντιλήψεις ἀπῆλθον ὑπαιθρον καὶ ἐλεύθερον βίον. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς οἰκογενείας πρὸς αὐτὰς ἦτο ὑπομονητικὴ, ἦτο ἀνεξάντλητος. Καὶ ἐξηκολούθηον αἱ ὑπὸ σκιῶν σχέσεις. Ἡ αὐστηρὰ μητέρα τοῦ εἶχε δηλώσει ἄλλως τε. ᾽ὦ, τι δὲν περιήργητο εἰς γνώσιν τῆς ἦτο πάντοτε ἀνεκτόν!

Ἀλλὰ μόνον ἡ αὐστηρὰ μητέρα. Διότι ὁ ἀγαθὸς πατήρ δὲν παρουσίαζε σημεῖον ὑπέρευσεως. Τὰ σθερά γεγονότα ἐξελίσσοντο περὶ τὴν θυγατέρα του χωρὶς καθόλου νὰ ἐφελκῶντο τὸ ἐνδιεφέρον του. Ἡ ἀναζητήσις τοῦ Ὀρχαρῶ δὲν τοῦ ἐφάνη ἀξιόλογος ἐλασθόλσις. Αἱ προηγημένοι κοινωνικαὶ ἀντιλήψεις τῶν μεγάλων κοινωνιῶν τὸν ἐδίδασκον ὅτι τοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν του.

Πρὸς τί τάχα! Ἡ ὑστερία τῶν γάμων τῆς κόρης του εἶναι καὶ ἐκείνη ἡμέρα. Διατί λοιπὸν νὰ ταραχθῆ! Ἐὰν δὲν γνωρίσῃ τὴν μορφήν τοῦ γαμβροῦ του κατὰ τὴν ἀνοξίαν, ποῖος θὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ τὸ κάμῃ τὸ φθινόπωρον;

V.

Εὐτυχῶς δὲν εἶχον ἀγαπήσει τὴν ἄλλην. Ἡ σκέψις μου ἔμεινε πάντοτε προσηλωμένη εἰς τὴν Μαρίαν. Καὶ αὕτη δὲ πλέον, μὲ ἔβλεπε μὲ θαυπευτικὸν βλέμμα. Ἡ γοητεία τοῦ βιβλίου μου εὐρίσκει τέλος τὸν στόλον τῆς. Ὁ Ὀρχαρῶ μοῦ ἐβεβαίωσε τὴν ἐπιδρασίαν τῶν γραμμῶν του. Ἀντελήφθη ὅτι τὸ πνεῦμα του εἶχεν ἐκπαύσει τοὺς λυρισμούς του. Τοῦς εἶχε ὀώσει τὴν μορφήν τῆς ἀληθείας.

Οἱ συλλογισμοὶ μου ἐν τούτοις ἦσαν κυριευμένοι ἀπὸ τὴν ψυχολογίαν. Ἡ ἐκδηλωμένη ἐρωτικὴ μελαγχολία τῆς ἄλλης ἐλάβανεν ἀπότομον μεταστροφήν. Ἀλλὰ πῶς ἦτο τοῦτο δυνατόν; Ἡ ἀγάπη εἶναι αἰσθηματικὴ. Ὅταν στραφῆ τὸ βλέμμα πρὸς μίαν διεθουσίαν εἶναι δύσκολον ἔπειτα νὰ μετστρέψῃ φορὰν. Εἶε πιθανὸν νὰ καταστῇ ἀπλανές, ἢ καταστῇ ἀκουσμένον, ἀλλὰ θὰ μείνῃ σταθερόν.

Δὲν ἦμην δυσηρεστημένος ἐκ τούτου. Εἶχον ἐμπρός μου μίαν ἐξέλιξιν περιέργων. Ὁ φιλοπαικτικὸς χαρακτῆρ μου εὐρίσκει νὰ ὑπερρίσσει τὴν ἐλασθολίαν. Καὶ ὁ νοῦς μου εἶχε τὴν ψυχολογικὴν του μελέτην. Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον μοῦ ἐφαινετο ἀπορητικόν. Ἐὰν ἡ πραγματικότης ὑφίστατο ὅπως τὴν ἐβλεπον δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐλπίσω κατὰ θετικώτερον ἀπὸ τὴν Μαρίαν. Καὶ αὐτὸ μὲ ἀπεγοητεύετο.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ὀρχαρῶ δὲν παρημέλει μερικὰς ἐπισκέψεις εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας. Μὲ τὴν πρόφασιν αὐτὴν ἢ ἐκείνην, εὐρίσκει πάντοτε τὴν εὐκαιρίαν. Εἰσήγατο εἰς μίαν αἰθούσαν καὶ μέχρις ὅτου ἐμφωνισθῆ ἡ μητέρα ἐχρησιμοποιοῖ τὸν καιρὸν του εἰς τὴν παρατήρησιν.

Δυστυχῶς ὁ ἐπιπόλαιος χαρακτῆρ του τοῦ ἐπέτρεπε μόνον ἀδελφὴν παρατηρητικότητα. Διὰ τοῦτο δὲν μοῦ ἐδόθη ἡ βᾶσις ἀψευδοῦς συμπεράσματος. Μερικὰ

ὄμως φαινόμενα ποῦ περιήλθον εἰς τὴν ἀντίληψίν του, μὴ ἐφείλκυσαν ἰδιωτικῶς τὴν προσοχὴν. Αἱ θύραι τῶν δωματίων δὲν παρουσιάζον ἀπόλυτον ὁμαλότητα. Διότι συνεπεῖα ἴσως φυλοφυγικῆς παραμείλησεως ἐστεροῦντο ἐξωτερικῶν χειρολαβίδων.

Τρόπον τινὰ μόνον εἰς τοὺς ἐσωκλειστοὺς ἤτο δυνατὴ ἡ ἐξόδος. Ὁχι καὶ εἰς τοὺς ἐξωκλειστοὺς ἡ εἴσοδος. Πράγμα θεαίως ἀσημαντόν δι' οἰανδήποτε. Στοιχάσιμον ὁμῶς δι' ἕνα ἐρωτευμένον.

Ἐξ ἄλλου ἡ περιέργου συμπεριφορὰ μερικῶν οἰκογενειακῶν φίλων ἐξέπληξε ἀκόμη καὶ τὸν Ὀρχαρό. Χωρὶς εἰδοποιήσιν, χωρὶς ὑπόψιν καὶ τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ παρουσίας των τοὺς ἐβλέπε ν' ἀνάτέλλουν ἐκ τῶν προκειμένων δωματίων. Εἶναι φανερόν ὅτι αἱ εὐρύτεραι κοινωνικαὶ ἀντιλήψεις εἶχον καταρριφθεῖ τὰ ἔθιμοτυπικὰ ἐμπόδια. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι εἶχον τὸ θάρρος τῆς ἐπιληψίας των. Ἐνεφανίζοντο ἀμέριμνοι, ὠμίλου ἀμερίμνως καὶ ἐπίσης ἀμερίμνως μετεχειρίζοντο με ὑπαινεγμοὺς τὸν Ὀρχαρό.

Προπάντων ὁ ἀξιοματικὸς Στέππικ ἦτο ὁ μόνιμος ἐπισκέπτης. Εἰσῆρξατο εἰς τὴν οἰκίαν των χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι του εἶχον τὴν ἐλευθερίαν αὐτόχρημα οἰκογενειακοῦ μέλους. Ἡ παρουσία τοῦ Ὀρχαροῦ ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς πῶς τοῦ ἦτο ἐνοχλητικὴ. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς δὲν ἐλείψθη οἱ διάψισμοί. Ἡ ὄλιγος του σάτις, ἡ ὄλιγος του κίψισις ἀπέθλεπον εἰς τὴν ἀπόδειξιν μιᾶς ὠρισμένης προϋποθέσεως. Μιᾶς πραγματικότητος κεκτημένων δικαιομάτων. Μιᾶς διάθεσεως ἀναπογνώστου.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἀξιοματικὸς Στέππικ ἦτο σύζυγος καὶ πατήρ. Ἡ ἀτομικὴ του φιλία θὰ ἐπέβαλλε καὶ οἰκογενειακὴν ἐγκαρδιότητα. Ὁ Ὀρχαρό ὁμῶς δὲν κατόρθωσε νὰ ἐξασκήσῃ τὰς τούτων τι. Πέραν τῆς συγχνης ἀτομικῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἀξιοματικοῦ, δὲν ἐβλεπε ν' ὀδὲν σημείον οἰκογενειακῆς ἐπαφῆς.

Τὸ γεγονός ἤρχισε νὰ τοῦ δίδῃ μελαγχολικάς

σκέψεις. Προσπάθησε κατ' ἀρχὰς νὰ διατηρήσῃ μίαν ψυχραιμίαν παρατηρήσεως. Ἦλπιζεν αἰ λεπτομέρειαι νὰ φωτίσουν τὴν οὐσίαν. Ἦλπιζε νὰ τοῦ δώσουν τὸ νήμα, ποῦ θὰ τὸν ὠδήγει ἐξω τοῦ λαδουρίθου.

Τίποτε ὁμῶς. Τὰ πράγματα ὠδήγουν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀορισίας. Οἱ ὑπαινεγμοὶ τοῦ ἐδιδον παρατηρήσεις καὶ αἰ παρατηρήσεις ὑπαινεγμοῦς. Τίποτε περισσότερον.

Μίαν ἡμέραν ὁ Στέππικ ἀδείχθη ὀλίγον ἀστόχαστος. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἀκριβῶς ἐκίνησε τὸν Ὀρχαρό εἰς ἐκκαθαριστικὴν ἀπόφασιν. Τοῦ ἔδωσεν ὁμῶς τὴν βάσιν νὰ ζητήσῃ ἤν ἐξακριβωσιν τῆς ἱδικῆς του θέσεως καὶ τῆς θέσεως τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαρίας ἐπρεπε νὰ παράσῃ τὴν ἐξήγησιν. Καὶ ἡ ἀδελφὴ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τὴν δώσῃ. Ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς προσεκοιτῆθη ἀρηγνισν, ἐπειτα ἤναγκάσθη ἠ ἐπιτηδεύθη ὅτι ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ πῶς κάποια ἀδυναμία πρὸς τὴν Μαρίαν ἔκαμνε τὸν κἀκὸν ἀξιοματικὸν τόσο ἐγκάρδιον οἰκογενειακὸν φίλον.

Νὰ σοιὰ εἰς τὸ φῶς ποῦ ἐξελείχθη εἰς τὸ σκότος! Διότι ὁ Ὀρχαρό δὲν παρέλειψε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἔκπληξίν του. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί ἀνεκτὴ τόσο ἐπιστήμω, τίσον πανηγυρικῶς ἡ ἀδυναμία ἀνθρώπου ποῦ ἀνήκει εἰς ἄλλην! Ποῖα εἶναι ἡ ἀποψις, ποῖον τὸ τέλημα!

Θὰ εἶχον τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἀκούσω τὰς ἐξηγήσεις τῶν εὐρύτερων κοινωνικῶν ἀντιλήψεων ἐπὶ τούτου. Ἀτυχῶς ὁμῶς ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαρίας δὲν τὰς ἐθεώρησεν ἔδαφος στερεόν. Καὶ με τὴν προχειρότητα τοῦ φλόου τῆς ἐζήτησεν ἀλλαχοῦ τὴν διεξόδον. Ἐνεθυμήθη τὴν νεανικὴν τῆς ἰδιότητα καὶ ἀφοῦ ἔλαβεν ὕψος σατανικῆς ἀθωότητος τοῦ ἀπήντησεν ὅτι αὐτὸ τίποτε δὲν ἐστὶν αἰνεν. Διότι ὁ Στέππικ θὰ ὑπανδρεύετο ἄλλην μίαν γυναῖκα.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝΟΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

(Συλλογὴ ὑπὸ κ. Ἰωάν. Γ. Φραγμαῖα. Ἐπιστολὴ δεκάτη)

(Συνεχεῖα)

— Ἀλλά, κύριε Θαλλίδη, εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ μοῦ λέτε, εἶπεν ὁ νέος λησμονεῖτε ἕνα πρᾶγμα.

— Ποῖον πρᾶγμα;

— Ὅτι σήμερον κινήθησεν πλέον ἔθιμον νὰ χαιρετῶνται οἱ ἄνθρωποι πολλάκις μεταξύ των χωρὶς νὰ βγάξουν τὸ καπέλλο των ἀλλὰ μόνον νὰ ἐγγιζοῦν. Καὶ μάλιστα οἱ φαλακροὶ ἢ οἱ γέροντες, ὅταν κάμνῃ κρῦθ.

— Ἔτσι, αἱ; Σ' εὐχαριστῶ ποῦ μοῦ τὸ ἔμαθες. Ὁμολογῶ ὅτι τέτοιον παράλογον πρᾶγμα δὲν θὰ ἐπίσταται. Ἀλλὰ τότε διατὶ ἐσοῦ, χωρὶς νὰ εἶσαι φαλακρὸς οὔτε γέρον καὶ χωρὶς νὰ κάμνῃ κρῦθ, δὲν ἐξεσκεπάσθησεν ἐμπρὸς εἰς ἐκεῖνον τὸν κύριον, ὁ ὅποιος μάλιστα εἶναι καὶ μεγαλύτερός σου κατὰ τὴν

ἡλικίαν, καὶ ἐξεσκεπάσθησεν ἐμπρὸς εἰς ἐμὲ; Διὰ τί παρεβίασες τὸ ἔθιμον αὐτό;

— Διότι ἐστὶς σὰς σέβομαι διπλάσιως.

— Τότε εἰς ἐκεῖνον ἐπρεπε νὰ ξεσκεπάσῃς τὸ ἦμισον τῆς κεφαλῆς σου. Ὅσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἔθιμον αὐτό, τὸ νὰ ἐγγιζῇ κανεὶς τὸ καπέλλο του, ἐν τὸ στοχασθῆς κατὰ, θὰ ξεκαρδιθῆς ἀπὸ τὰ γέλοια, ἐὰν εἶσαι λογικὸς ἄνθρωπος. Φαντάσου νὰ γίνῃ μὴν ἡμέραν ἔθιμον, ἀντὶ νὰ λέγῃ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον. — Καλημέρα — νὰ λέγῃ μόνον ὡς ἀπόπειραν χαιρετισμοῦ: — Κα, δηλ. τὴν πρώτην συλλαβὴν, καὶ ν' ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος — Κα, τὸ ὅποιον μὴν ἔχει νὰ σημαίνει καὶ *Κακὴ ψυχρὴ σου μέρα!* Νὰ φέρῃς τὸ χέρι σου εἰς τὸ καπέλλο καὶ νὰ τὸ πιάνῃς μόνο χωρὶς νὰ τὸ βγάζῃς ἀλλὰ νὰ κατεβάζῃς πάλι τὸ χέρι

σου ἀμέσως, καὶ νὰ κάμνουν αὐτὸ τὸ ἴδιο καὶ οἱ δύο δῆθεν χαιρετώμενοι, σημαίνει σὰν νὰ λέγουν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον: Φίλε μου ἐπεχειρήσα νὰ σοῦ ξεσκεπάσω τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ σοῦ δεῖξω ὅτι σὲ σέβομαι ἢ σὲ ἐκτιμῶ, ἀλλ' ὕστερα μετενόησα διότι ἐνόμηθην πῶς δὲν εἶσαι ἄξιος σεβασμοῦ ἢ ἐκτιμῆσεως καὶ κατέβασα πάλιν τὸ χέρι μου! Καταλαβάνῃς λοιπὸν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι χαιρετισμὸς ἀμοιβαῖος, ἀλλ' ἀμοιβαία ἐξύβρισις;

— Μὰ τί πταίω ἐγὼ ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι τὸ ἔθιμον;

— Δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν, διότι σὺ ὁ ἴδιος παρεβίασες τὸ ἔθιμον ἀφοῦ ἐμπρὸς εἰς ἐμὲ ἐξεσκεπάσες τὴν κεφαλὴν σου, καὶ θὰ τὴν ξεσκεπάσῃς καὶ ἐμπρὸς εἰς μίαν κυρία, καὶ ὅταν περναῖ κηδεῖα κλπ. Αὐτὸ εἶναι ἐνδεῖξις σεβασμοῦ. Τὸ ἄλλο εἶναι ἀρηγνισσις σεβασμοῦ ρητὴ καὶ σαφῆς.

— Τότε, εἶπεν ὁ κομψευόμενος με κάποιον χαιρευτικὸν ἀκκισμὸν, διατὶ αἱ κυρία, οἱ στρατιῶται, οἱ τοῦρκοι καὶ οἱ παπάδες δὲν βγάξουν τὰ καπέλλα των ὅταν χαιρετοῦν;

— Νὰ σὲ διδάξω καὶ περὶ τούτου ἀπήνησα ἐγώ. Αὐτοὶ καὶ αὐτὰ δὲν βγάξουν τὰ καπέλλα των διότι τὰ καπέλλα των εἶναι σεβαστότερα τῆς κεφαλῆς των. Οἱ στρατιωτικοὶ ἔχουν εἰς τὸ καπέλλο των τὸ ἔθνικόν στέμμα με τὸν σταυρόν, καὶ ὅταν βγάλουν τὸ καπέλλο των, δὲν εἶναι πλέον στρατιωτικοί. Οἱ τοῦρκοι φοροῦν τὸ ἔθνικόν των φέσι, καὶ ὅταν τὸ βγάλουν δὲν φαίνονται πῶς εἶναι τοῦρκοι. Οἱ παπάδες πάλιν ἔχουν μακρὰ μαλλιά, καὶ, ὅταν βγάλουν τὸ καλυμμαῦχι των καθ' ὁδὸν διὰ νὰ χαιρετίσουν, θὰ πέσουν τὰ μαλλιά των εἰς τὴν πλάτην καὶ θὰ καταγίνωνται ὕστερα νὰ τὰ μαζέψουν καὶ νὰ τὰ βάλουν πάλιν εἰς τὴν θέσιν των. Καὶ φαντάσου πόσον γελοῖον καὶ ἀνυπόφορον θὰ ἦτο νὰ ἐπαναλαμβάνουν αὐτὸ τὸ ἴδιο πρᾶγμα κάθε λίγος μέσα εἰς τὸν δρόμον. Ὅσον διὰ τὰς κυρίας καὶ τὰς δεσποινίδας, αἱ! παιδί μου, ἐσοῦ θὰ γνωρίζῃς περισσότερα ἀπὸ ἐμὲ εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ κομψευόμενος γελῶν. Ποῦ νὰ βγάλουν εἰς κάθε χαιρετισμὸν τόσοις καρφίτσαις καὶ βελόναις διαφόρου μεγέθους! Καὶ ποῦ νὰ εὕρουν μεγάλον καθρέπτην διὰ νὰ τοποθετήσουν πάλιν τὰ καπέλλα των!

— Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶναι ὅτι ὅσοι μὲν φοροῦν καπέλλον δυνάμενον ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν εὐκόλως, πρέπει νὰ ξεσκεπάζωνται, ἀφοῦ ταῦτα εἶναι τὴν ἰσὴν εἰς τὸν αἶρα, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι πρέπει ἀπλῶς νὰ κλίνουν τὴν κεφαλὴν ἢ νὰ φέρουν τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον ἢ τὸν κρόταρον ὡς οἱ στρατιωτικοί, ἢ πρὸς τὸ στήθος ὡς οἱ ἱερεῖς. Πήγαίνε τώρα καὶ συμπάθησέ με διὰ τὸ μάθημα.

! Εἶναι ὁμῶς καὶ ἄλλοι τινὲς χαιρετισμοὶ γελοῖοι καὶ ἀηδέστατοι. Εἶχον ἕνα γνώριμον, ὁ ὅποιος ὀσάκις ἐπεχειρεῖ νὰ χαιρετίσῃ τινὰ καθ' ὁδόν, ἀνετινάσσεται ὡς νὰ ὕψιστο εἰς τὸ σῶμά του ἠλεκτρικὴν ἐκκένωσιν. Ἦνοιγε τὰ μάτια με κατάπληξιν ὡς νὰ ἔβλεπον αἰφνιδίως κάτι ἀπροσδοκῆτως εὐχάριστον καὶ ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα, ἐσήκωνε τὰ φρύδια καὶ ἔβλεπεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰς δύο του χείρας, εἰς τὸ

ποῦ ὡστε ὁ χαιρετῶμενος νὰ ὑποθέτῃ ὅτι κάτι ἔπαθεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ νὰ τὸ ἐξηγῇ ὡς ἀπόδειξιν ἐπιτόσον ἐκτάκτως καὶ ὑπερμέτρως προσφιλῆς εἶναι εἰς τὸν χαιρετῶντα. Ὅστε τὸν κάμνει ν' ἀνατινάσσεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅταν τὸν συναντήσῃ. Ἐννοεῖς ὅτι πλαστὰ καὶ κίβδηλα εἶναι τὰ τοιαῦτα δείγματα καὶ δεικνύουν χαρακτικῶρα τείνοντα ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀπάτην.

Ἄλλοι πάλιν, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ γυναῖκες τοῦ λεγομένου καλοῦ κόσμου, εἶναι κομμιώτατοι εἰς τὸν χαιρετισμὸν. Βαδίζοντες ὑψιτενεῖς καὶ φουσκωμένοι ἀπὸ οἴηναι, μόλις σὲ ἴδουν τινάσσουν τὴν κεφαλὴν ταχέως ἕνα τὸ πολὺ ἑκατοστὸν τοῦ μέτρου πρὸς τὰ κάτω, σκυθρωποί, ἀνευ μειδιάματος καὶ προχωροῦν. Ὁ χαιρετισμὸς αὐτὸς λέγει: — Πολὺ καλὰ, φθάνει. Μῆ μὲ διακόπητῃ σὲ παρακαλῶ.

Ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλοι σὲ βλέπουσιν με μισοκλειστοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς νὰ εἶσαι μικρὸν ἐντομον, καὶ ὅταν σὲ διακρίνουν, χαιρετοῦν κατὰ τὸν αὐτὸν ἕηρον τρόπον.

Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν σὲ συμβουλεύω νὰ τοὺς κλειψῇς σφικτὰ καὶ τὰ δύο σου μάτια εἰς ἀπάντησιν.

Ἄλλο δείγμα κουφότητος παρουσιάζουν τινὲς οἱ ὅποιοι ἀπαντοῦν νὰ τοὺς χαιρετίσῃς σὺ πρῶτος. Καὶ σὲ κυττάζουν ἀτενωῶς ὡς νὰ σοῦ λέγουν: Χαιρετίσέ με λοιπὸν πρῶτος, ἂν θέλῃς νὰ σὲ χαιρετίσω καὶ τότε πάλιν θάλαπομεν.

Ἐρχονται τώρα μερικοὶ οἱ ὅποιοι σὲ βλέπουσιν μὲν μακρόθεν ἐρχόμενον ἀλλὰ δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον θέλουσιν ν' ἀποφύγουν τὸν χαιρετισμὸν καὶ πρὸς τοῦτο μηχανῶνται διάφορα μέσα. Πρὸ ἡμερῶν π. χ. διηρ-λόμην τὴν αὐτὴν ὁδὸν μετὰ τινος φίλου, ὅτε βλέπω μακρόθεν ἐρχόμενον ἀντιθέτως τὸν πολὺ γνωστὸν μου κ. Κ. Στρέφομαι καὶ λέγω πρὸς τὸν φίλον μου: — Βλέπεις αὐτόν με τὸν τεφρόχρονον πῖλον ποῦ ἐρχεται; — Ποῖον; τὸν Κ; — Ναι. Κύτταξέ τον καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ σταθῇ εἰς μίαν προθήκην καὶ θὰ προσποιηθῇ ὅτι βλέπει τὰ δείγματα τῶν ἐμπορευμάτων ἕως ὅτου νὰ περάσωμεν.

Καὶ τῶντοῦ ἐγεινεν. Ἐγὼ ὁμῶς ὁ ὅποιος ὡς γνωρίζεις, δὲν χωνεύω αὐτὰς τὰς ἠθικὰς ἀδυναμίας, ἐπροχώρησα πρὸς τὸν Κ. προσηλωμένον εἰς τὰ ἐκτεθειμένα δείγματα.

— Καλημέρα, ἀγαπητέ μου φίλε τῷ εἶπον. Τί περιεργάζεσαι αὐτοῦ;

— Ὁ, καλημέρα κ. Θαλλίδη, μοῦ ἀπαντᾷ ἐν ἀμηχανία. Ὡς βλέπεις, παρατηρῶ αὐτὰ τὰ ὄρατα ἐμπορεύματα.

— Τόσον πολὺ γνωρίζω τὴν καλαισθησίαν σου καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ κομψοεγνήματα, εἶπον ἐγὼ, ὡστε πρὶν νὰ φθάσῃς ἀκόμη εἰς αὐτὴν τὴν προθήκην, προεῖπον εἰς τὸν φίλον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἴμην ὅτι θὰ σταθῇ ἐδῶ.

— Εἶσαι βλέπω καὶ προφήτης. Σὲ συγγαίρω.

— Ὅχι, ἀλλὰ νοομάντις μόνον εἰσδύων εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ξεσκεπάζων τοὺς κερυμμένους χαρακτικῶρα.

Ἐν Ἀθήναις 8 Ἰουλίου 18...

ΜΝΗΜΑΤΑ

Δέν θά ἡγειρόμην σταθμεύσεις ἐπὶ ἀγθυλλίων. Θά ἐλάμβανον τὴν δομητικὴν φορὰν μου πρὸς τὸ σκιερὸν δάσος ὅπου μοῦ προηγήθη ὁ Λοπαρδῆς.

(X. Strieh)

Ἄκουσε τὸ παραμῦθί μου, μελανόπεπλη κόρη, καὶ μὴ ἀγάπη αἰσθανθῆς γιὰ μένα, τὸ φρενιασμένο αἶσθημά μου δὲν θά ἐχόρει ποτέ μεσ' στὴν καρδιά σου ἐσένα.

Ἄκουσε τὸ παραμῦθί μου, θυμὸς τὸ κοιμητήρι, ὅπου γιὰ πρώτη μου φορὰ σὲ εἶδα. Εἶμαι παιδί τῶν τάφων. Ὅποια ἀγτίδα τὸ φῶς μεσ' στὴν καρδιά μου δὲν θά σύρη.

Σάν πεθαμένος εἶδα γύρω μου καὶ ζωντανὸ τὴ σκέψι εἶχα. βουβὴ ἢ γλώσσα μου δὲν λάλησε μιά σάλεψε τῆς νόησης ἢ τρίχα.

Στὰ στήθεα μου νεκρὴ ἦταν ἡ ἀνάμνησι ἀνίκανη περὶ νὰ με σαϊτέψη, κι' ἡ κούρσι ἀργύσουρη ἐγόρταζε τοῦ θάνατου τοῦ φοβεροῦ τῆ στέψι.

Ἦρχοντο πέρα τὰ ρημάδια ἀκάλεστα ἀνθρώποι, ζῶα, σπῆτια γκρέμια, γυναῖκες στρίγγλες τῆς ζωῆς μου ἐσθραγνὰ τὰ δαρμυαντισμένα γκέμια.

Ἐστάθηκα καὶ πέρα κύτταξα φῶς τάχα βλέπω ἢ σκοτάδι ; Ἄπ' τῆ ζωῆ τὸ μονοπάτι ἐφωρρε κι' ὀλόσιμα ἐπῆγαινε στὸν Ἄδη.

Μ' ἐκούρασ' ἡ ζωὴ καὶ ἤθελα τὴ πλάσι νὰ γνωρίσω ἄλλου κόσμου, μπορεῖ ἡ ἡσυχία νάρχετο, μπορεῖ νὰ ἐξανάβρισκα τὸ φῶς μου.

Τὸ φῶς μου ποῦ τὸ ἐσβύσαν τὰ δάκρυα, τὸ λογικὸ ποῦ ἄφρευκα συγχύση, τὸ μαρμαμένο μου χαμόγελο, καὶ τὴν καρδιά μου ποῦ ραγίσθη.

Βάναυσα πέρα τὰ ρημάδια γέλογαν, τῶν πεθαμένων τὰ κρανία μὲ σαρκάζαν, σκουλήκια περρωτὰ πετούσανε, νεκροσανίδια σάπια μὲ τρομάζαν.

Στρέφοι τὰ μάτια μου περίφοβα, ζητῶ νὰ φύγω ἄλλο μονοπάτι, παντοῦ ρημάδια μὲ σαρκάζανε. τρώμος καὶ φόβος παντοῦ ἐκράτει.

— Θεέ ! Νὰ γυρίσω στὴν ζωὴ ἄχ, βόηθα με, μὲ τὴν βραχνὴ φωνὴ φωνάζω, εἶναι φραχτὸς ὁ δρόμος πῶς μου, τοῦ κάκου νὰ γυρίσω δοκιμάζω.

Σάν πεθαμένος εἶδα γύρω μου καὶ ζωντανὸ τὴν σκέψι εἶχα, κι' ἂν λύθη ἡ γλώσσα μου καὶ λάλησε μοῦ σάλεψε τοῦ λογικοῦ ἢ τρίχα.

Τὸ παραμῦθί μου τὸ ἄκουσες κόρη καὶ μὲν τι σοῦ μένει ; Κράτα τὸ πένθος σου στὸν πέπλο σου κι' ἄς μείνη ἡ καρδιά σου φτωχισμένη.

(†) Τὸ ἀπόγευμα τῆς 24ης Ἰουνίου 1916 ὁ « γ' » ἐγγύοριεν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν τὴν νεάνίδα Ῥωσάκη καὶ συνεδέθη μὲ ἀγνὴν καὶ ἀτυχῶς συντομωτάτην φιλίαν μαζί τῆς. Αὐτὴν ἀφοροῦν καὶ πρὸς αὐτὴν ἀφιερῶνται οἱ στίχοι οὔτοι.

Η Ι Θ Α Κ Η

Ἡ Ἰθάκη εἶναι μία τῶν Ἰονίων νήσων, κειμένη μεταξὺ τῆς Κεφαλληνίας καὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων, ὠνομάσθη δὲ Ἰθάκη ἐκ τοῦ Ἰθάκου ἥρωος, υἱοῦ τοῦ Πτερελάου τοῦ πρώτου οἰκιστοῦ. Ὁ Ἰθακος, Νήροδος καὶ Πολύκτωρ ἦσαν υἱοὶ τοῦ Πτερελάου. Ἡ Ἰθάκη ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους εἶναι γνωστὴ διὰ τὸν Ὀδυσσεά της, δι' ὃν ἔγραψεν ὁ Ὅμηρος. Γνωστὰς χρονολογίας περὶ τῶν συμβάντων τῆς Ἰθάκης στεροῦμεθα, διότι δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη τακτικὴ, γνωρίζομεν μόνον ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 189 πρὸ Χριστοῦ κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους εἰ ὅποιοι τὴν ἐκυδέρνων μέχρι τοῦ ἔτους 395 Μ. Χ. Βραδύτερον ὅταν ἐγένετο ἡ διαίρεσις τοῦ μεγάλου Ῥωμαϊκοῦ Κράτους ὑπὸ τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Θεοδοσίου εἰς ἀνατολικὸν καὶ δυτικὸν Κράτος ἡ Ἑλλάς μετὰ τῆς Ἑπτανήσου ἀπετέλεσαν μέρος τοῦ Ἀνατολικοῦ Κράτους μὲ πρωτεύουσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐκτοσε δὲ ἐξέλειπεν ὁ Ῥωμαϊκὸς χαρακτήρ καὶ ὑπερίσχυον οἱ Ἕλληνας. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ 1185 Μ. Χρ. κατελήφθη ἡ Ἑπτάνησος καὶ συνεπῶς καὶ ἡ Ἰθάκη ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν, ὅτε ἡ Ἰθάκη, Ζάκυνθος καὶ Κεφαλληνία ἀπετέλεσαν μίαν

κομητεῖαν ὑπὸ ἡγεμόνας Φράγκους κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκ τοῦ Οἴκου Ὀρσένα ἀκολουθῶν ἐκ τοῦ Οἴκου τῶν Τικων. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ 1299 Μ.Χρ. ὁ Ριχάρδος Α'. Παλατινὸς υἱὸς τοῦ Μάτθου καὶ Θεοδώρας θυγατρὸς τοῦ Δεσπότη τῆς Ἠπείρου Μιχαὴλ εἶχεν υἱὸν Ἰωάννην, ὃν ἐνύμφευσεν μὲ τὴν Μαρίαν θυγατέρα τοῦ Νικηφόρου Δεσπότη τῆς Ἠπείρου καὶ ἔδωκεν ἐνεκα τοῦ συν-οικεσίου τούτου ὡς ἐπικαρπία τὴν νήσον Ἰθάκην, τὸ σχετικὸν δὲ συμβόλαιον Ἕλληνιστὶ γεγραμμένον σώζεται εἰς τὸ Ἀρχιεπιτομ. Νεαπόλεως μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Δουκὸς. Τὸ ἔτος δὲ 1479 Μ. Χ. ἐπιδραμόντες οἱ ἐπάρατοι Τορτοκοὶ κατέστρεψαν μέρος τῶν κατοίκων, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1499 οἱ Βενετοὶ ἐκυρλεύσαν τὴν Ἰθάκην καὶ ἔμειναν ἕως τὸν Μάϊον 1797 ὅτε ὁ Στρατηγὸς Ναπ. Βοναπάρτης κατέλαβε τὴν Ἰθάκην καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Δημοκρατικῶν Γάλλων, μέχρι τοῦ 8βρίου, 1798 ὅποτε κατελήφθη ὑπὸ τῶν Ῥωσοτοῦρκων ἕως τὸν Ἰούλιον 1807 ὅτε πάλιν κατέλαβε τὴν Ἰθάκην ἡ Γαλλία ἕως τὸν 76ριον 1809 ὅτε ἐκυρρεύθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλων ἕως τὸν Μάϊον 1864.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Ὁ Μέγαρχος κ. Ἰωάννου καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Μεραρχίας του.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1916

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

- 1 Ὀκτωβρίου. Ἐσημειώθησαν εἰς Σὼμ τεράστιαι Γερμανικαὶ ἀπώλειαι.
- 2 Ὀκτωβρίου. Ἡ Ἄνταντ θ' ἀναγνωρίσῃ τὸ καθυστάς τῆς Θεσσαλονίκης ἐπισήμως. — Ἀνακοινούται νέα ἐπιτυχία τῶν Γάλλων εἰς Πικαρδίαν.
- 3 Ὀκτωβρίου. Ἀνεκότης ἡ ἐπίθεσις τῶν Αὐστρο-γερμανῶν εἰς Ρουμανίαν. Οἱ Ρουμῶνοι ἀναμένουν μεγάλας Ῥωσικὰς ἐνισχύσεις.
- 4 Ὀκτωβρίου. Ἐξήκοντα πέντε χιλιάδες Ἴταλοι ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Βόρ. Ἠπείρου.
- 5 Ὀκτωβρίου. Μεγάλῃ πυρκαϊᾷ κατέστρεψεν Ἀυστριακὴ Ναυπηγεῖα.
- 6 Ὀκτωβρίου. Σφοδρόταται μάχαι εἰς τὰ Ρουμανικὰ σύνορα. — Ἀνισυνιστάται ἡ Ρουμανικὴ Κυβέρνησις.
- 7 Ὀκτωβρίου. Γερμανικὰ ὑποβρύχια καταβυθίζον Ἀμερικανικὰ καὶ Νορβηγικὰ ἀτμόπλοια.
- 8 Ὀκτωβρίου. Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις ἐτοιμάζει τελεσίγραφον πρὸς τὴν Βουλγαρίαν ζητοῦσα τὴν ἐκκένωσι τῆς Μακεδονίας. — Ἦρξιεν ἡ συνδιάσκεψις τῆς Βουλῶνης.
- 9 Ὀκτωβρίου. Ἐδολοφουήθη ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Αὐστρίας κόμης Στούργκ ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου συγγραφέως Φρειδερίκου Ἄδλερ.
- 10 Ὀκτωβρίου. Ἀναγγέλλονται μεγάλαι γαλλικαὶ νίκαι παρὰ τὸ Σὼμ.
- 11 Ὀκτωβρίου. Κλονίζονται τὰ Γερμανικὰ στρα-

τεύματα παρὰ τὸ Σὼμ. — Εἰς Βερδὲν οἱ Γάλλοι κατήγαγον μεγάλην νίκην.
 12 Ὀκτωβρίου. Κατελήφθη ἡ Ρουμανικὴ Κωσταντζά ὑπὸ τῶν Γερμανῶν.
 13 Ὀκτωβρίου. Ἀγγέλλονται νέα Βουλγαρικὰ ὄργια εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν.
 14 Ὀκτωβρίου. Ἀναμένεται ἡ πτώσις τοῦ Βού. — Ἀποστέλλεται νέος Γαλλικὸς καὶ Ἰταλικὸς στρατός εἰς Θεσσαλονίκην. — Ὁ Φαλκενχάυν εἰς τὸ Ρουμανικὸν μετώπον ὑπέστη ζημίαν.
 15 Ὀκτωβρίου. Αἱ ἀποφάσεις τῆς συνδιασκέψεως τῆς Βουλῶνης ἀναφορικῶς πρὸς τὰς δύο Κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος ἐκρίθη σκόπιμον νὰ μὴ ἀνακοινωθούν. — Ἡ Γερμανοβουλγαρικὴ ἐπίθεσις ἀνεχαιρίσθη εἰς τὸ Ρουμανικὸν μετώπον.
 16 Ὀκτωβρίου. Κυριαρχεῖ ἡ τορπίλλισις τῆς « Ἀγγελικῆς » τοῦ Γιαννουλάτου ἐγγὺς τῶν Φλεβῶν μὲ πολυάριθμα θύματα.
 17 Ὀκτωβρίου. Αἱ Γαλλικαὶ ἐπιτυχίαι ἐξακολουθοῦν εἰς Βερδὲν.
 18 Ὀκτωβρίου. Νέα τορπίλλισις ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως τῆς « Κικῆς Ἡσαΐα ».
 19 Ὀκτωβρίου. Παρηγγέθησαν διὰ τὸν στρατὸν τῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης πυροβολαρχίαι εἰς τὰ Γαλλικὰ ἐργοστάσια Σναΐδερ-Κανέ. — Ἠγγέθησαν συγκρούσεις στρατοῦ καὶ ἀντιβουλγαρικῶ Σώματος εἰς Αἰκατερίνην.
 20 Ὀκτωβρίου. Ὁ Ἀγγλικὸς τύπος ὁμιλῶν περὶ τῆς διατακτικότητος τοῦ Βασιλέως μας φρονεῖ ὅτι διὰ ταύτης ἐξυπηρετεῖ τὸν Γερμανικὸν ἀγῶνα — Σπουδαι-

οσάτη συζήτηση εν τη Αγγλική Βουλῇ ὑπὲρ τοῦ κ. Βενιζέλου.

21 Ὀκτωβρίου. Τὸ φρούριον Βῶ κατελήφθη ὑπὸ τῶν Γάλλων. — Παρητηρήθη ἐξαντλησι τῶν ἐχθρικῶν πυρομαχικῶν.

22 Ὀκτωβρίου. Ἀγγέλλονται νίκαι Ρωσικαὶ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέτωπον.

23 Ὀκτωβρίου. Ἀγγέλλονται Γερμανικαὶ ἐπιτυχίαι εἰς τὸ Ρουμανικὸν μέτωπον.

24 Ὀκτωβρίου. Ἡ Κωνσταντία ἐβομβαρδίσθη καὶ πάλιν ἐκ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν Αὐστρογερμανικῶν ἀποτελέσματος. — Ἡ ἐν τῷ Ρουμανικῷ μέτῳ κἀτάστασις βελτιοῦται.

25 Ὀκτωβρίου. Διεδόθη ὅτι τῇ αἰτήσει τοῦ Χίνδεμπουργ ἀφῆρήθη ἡ ἀρχιστρατηγία τοῦ Κρόνπριντζ συνεπεία τῶν ἀποτυχιῶν τοῦ Βερδέν.

26 Ὀκτωβρίου. Οἱ Γάλλοι συνεχίζοντες τὴν προέλασιν κατέλαβον τὸ Ἀμπλανκούρ καὶ τὸ Πρεσσούαρ. — Ἡ Ρουμανικὴ ἀντεπίθεσις ἐπιτυγχάνει.

27 Ὀκτωβρίου. Εὐρυτάτῃ συζήτησι εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων. — Τὸ 18ον Σύνταγμα τῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης ἀρτίως καθηρτισμένον καὶ μὲ ἀκμαῖον τὸ Ἑθνικὸν φρόνημα εἶνε ἕτοιμον νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ πολεμικὸν μέτωπον.

28 Ὀκτωβρίου. Ἐφθάσαν εἰς Θεσσαλονικίην οἱ πρῶτοι ἐξ Αἰγύπτου ἐθελονταὶ τυχόντες ἐνθουσιῶδους δεξιώσεως.

29 Ὀκτωβρίου. Διὰ δηλώσεών του ὁ Μπέτμαν Χόλβεγκ, ὁ Ἀρχικαγκελάριος τῆς Γερμανίας προσπαθεῖ νὰ ἐπιρροήσῃ τὰς εὐθύναι τοῦ πολέμου εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

30 Ὀκτωβρίου. Ἡ τελετὴ τῆς παραδόσεως τῆς Σημαίας εἰς τὸ 18ον Σύνταγμα τῆς Μεραρχίας Χριστοδούλου ἐξετελέσθη μετὰ θαυμαστῆς μεγαλοπρεπειᾶς καὶ ὑπερτάτου ἐνθουσιασμοῦ.

31 Ὀκτωβρίου. Εἰς τὸ Βέλγιον μεγάλη ἐξέγερσις μετὰ τὰ κατὰ τῶν κατοικῶν μέτρα τῶν Γερμανῶν.

τρον τῆς κ. Κυβέλης τὰ «Διονύσια» τὸ τελειότερον τῶν Ἑλληνικῶν Θεάτρων.

Ἡ τελευταία Ἑλληνικὴ λέξις εἰς τὴν οἰκοδομικὴν ἐμφάνισιν ἐνδὸς Ναοῦ τῆς Τέχνης. Ὁ κ. Θεοδοωρίδης ἢ ψυχὴ τῆς Σκηνηκῆς προόδου παρ' ἡμῖν δὲν ἐφείσθη οὐδενὸς διὰ νὰ στολισθῇ τὸ σύγχρονον Θέατρον μετὰ Σκηνὴν ἀνταξίαν καὶ τῆς θαυμαστῆς Προσταγωνιστρίας καὶ τῶν ἀξιώσεων τοῦ προοδευτικοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ Θίασος τῆς κ. Κυβέλης ἐσυνέχισε τὰς ἐργασίας του εἰς τὸ γνωστὸν Θερινὸν θέατρον τῆς «Κυβέλης» καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς ἐγκατέστη εἰς τὰ «Διονύσια» ὅπου πικναὶ τάξεις ἀκροατῶν συγκεντροῦνται εἰς τὴν πλατεῖαν ἀποθαυμάζουσαι τὸ ἀρμονικὸν σύνολον ποῦ ἐξελλίσσεται καὶ ἐπὶ τῆς Σκηνῆς καὶ ἐξω αὐτῆς.

**

Εἰς τὸ θέατρον «Παπαϊωάννου» ἐδόθη ἡ τιμητικὴ τοῦ Θιασοῦ κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν. Οὕτως ἔλαβον εὐκαιρίαν τὸ κοινόν, οἱ θεατοφίλοι καὶ οἱ θαυμασταὶ τῆς λεπτῆς Τέχνης τοῦ κ. Παπαϊωάννου νὰ ἐκδηλώσουν τὰ αἰσθηματὰ τῶν καὶ τὴν θερμὴν ἐκτίμησιν των πρὸς τὸν διαπρεπή καλλιτέχνην, τὸν δημιουργικὸν παράγοντα τῆς Σκηνηκῆς τοῦ τόπου προόδου.

**

Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» καθ' ὄλον τὸν Ὀκτώβριον τὸ ὑπὸ τὴν διευθύνειν τοῦ κ. Λαυράγκα μελόδραμα ἀκούραστον προσέλιξε τοὺς μουσικουφίλους.

**

Εἰς τὸ «Κεντρικόν» ἐπίσης ἐξηκολούθησαν αἱ παραστάσεις καθ' ὄλον τὸν λήξαντα μῆνα. Ἀξίζει νὰ ἐξαρθῇ ἡ διδασκαλία τοῦ «Λουδοβίκου ΙΑ». Ἡ ἀριστοτεχνικὴ ὑπόκρισις τοῦ κ. Φύρσι εἰς τὸν ῥόλον τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου ἐσημείωσε καὶ πάλιν θαυμαστήν ἐπιτυχίαν ἀνταξίαν τῆς φήμης τοῦ ἐξόχου δραματικοῦ καλλιτέχνου μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΖΩΗ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1916

Ἡ θεατρικὴ κίνησις διανύει τὰς τελευταίας λιποψύχους στιγμὰς τῆς κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον. Πρὶν ἢ ἀκόμη αἰσθανθῶμεν τὰ πρῶτα οἴγη τοῦ χειμῶνος ἤρχισεν ἡ λειτουργία τῶν κινηματογράφων οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν πάντοτε νὰ προσελκύουν εὐρύτατον κύκλον θεατῶν, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀκόμη ἀντιληφθῶμεν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φθινοπώρου οἱ θιάσοι τῶν θερινῶν Θεάτρων παρέχουν τὴν εἰκόνα τοῦ βιαστικοῦ ταξιδιώτου ποῦ μὲ σπουδὴν καταγίνεται νὰ προετοιμῶσιν τὰς ταξειδιωτικὰς ἀποσκευὰς του. Καὶ ἐν ᾧ εἰς τὴν ζωὴν τῶν θιάσων ἀρχίζει νὰ διαμορφοῦται νέα κατὰστασις πραγμάτων εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν θεατῶν διενεργεῖται ἀντίστοιχος ψυχικὴ διάθεσις ἡ ὁποία δημιουργεῖ τὴν εἰκόνα τῆς λιποψυχίας καὶ τοῦ μαρasmus.

**

Ἐν τούτοις κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν οἱ θεατοφίλοι ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσουν ἐνδιαφέροντα θεατρικὰ γεγονότα. Καὶ πρωτίστως ἰδρῦθη καὶ λειτουργεῖ τὸ νέον Θεά-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1916

Παρήλθεν ὁ μῆν αὐτὸς μὲ σχετικὴν γαλήνην. Δὲν ἐπαυσαν βεβαίως αἱ τρομακτικαὶ διαδόσεις τῶν τριῶν, οἱ ἀπασισι ψιθυρισμοὶ τῶν πανικοβλήτων, αἱ συνταρακτικαὶ προβλέψεις τῶν καλῶς πληροφορημένων κύκλων, ἀλλὰ τὰ γεγονότα εὐτυχῶς δὲν ἀντεπερίνοντο πρὸς τοὺς φόβους ποῦ συνήγειρε πέριξ μας ἡ ἀριστία τῆς αἰσίον.

Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξωτερικὴν κατὰστασιν ἔχομεν ν' ἀνγράψωμεν σπουδαιότατα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον χώραν εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον. Ἐκεῖ οἱ Γάλλοι καὶ Ἄγγλοι νικῶσι καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ἐσημείωσαν ἐπιτυχίας σημαντικὰς. Ἐκυρίευσαν τὸ Φρούριον τοῦ Βῶ, κατέλαβον τὰ Συγκροτήματα τοῦ Ντωσμονὸν καὶ κατήγαγον ἱστορικὰς νίκας εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Βερδέν. Αἱ νίκαι τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων ὑπῆρξαν περιφανεῖς καὶ ἐπαυγυρισθήσαν ἰσχυρῶς καὶ

ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καὶ ἀπὸ τοὺς Ρώσσους καὶ ἀπὸ ὅλων τοὺς συμμαχικοὺς καὶ φιλικούς Λαοὺς τῆς εὐγενούς Γαλλίας.

Ἡ Ἀνταντικὴ πολεμικὴ ἐνέργεια διενεργεῖται μετὰ περισκέψεως καὶ καθὲ βῆμά τῆς ἀναμετρούμενον μετὰ προσοχῆς ἀποφέρει τοὺς καρπούς τοὺς θαυμαζομένους ὑπὸ τοῦ κόραου ὄλου.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὸ Ρουμανικὸν μέτωπον ἐσημειώθη ποῖα τις ἀδυναμία, ἡ ὁποία ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς ἀπορριστικότητος καὶ τῆς ὀρμῆς τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ. Ἐν γένει ἐσημειώθη κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν εἰς τὸ πολεμικὸν μέτωπον μία ἐργασία πολεμικὴ, θετικὴ, βίασμος ἀλλὰ μακρὰν πάντοτε τῆς ὀνειροπολουμένης εἰρήνης.

Ἐσωτερικῶς εὐρισκόμεθα εἰς χάος ἀγεφύρωτον. Ἡ Γερμανοφιλία πλείστων ἐπισήμων καὶ μὴ κύκλων καταρτίζεται ὁσημέραι ἐμφανεστερα διὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς ἐθνικοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους μόνῃ ἡ Βενιζελικὴ ἀποφασιστικότης θὰ εἴναι ἰκανὴ νὰ ἀποτρέψῃ καὶ προλάβῃ. Καὶ εὐτύχημα μέγα διὰ τὰς ἐθνικὰς μας ἐλπίδας, ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ ἀντιβουλγαρικοῦ κινήματος εἶνε τόσο ἀσφαλὴς καὶ βεβαία ὥστε νὰ παρέλθῃ τὴν πεποθῆσιν ἐπὶ τὴν τελικὴν νίκην. Αἱ προβλέψεις τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως εἶνε εἰς ἄκρον ἐνθουσιῶδεις. Ἡ ὀρμὴ τῆς ἐθελοντικῆς στρατολογίας ἐκδηλοῦται συνεχῆς, σταθερὰ, ἀκλόνητος καὶ ὠθεῖ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς εἰς ἔργα πατριωτικῆς ἐμπνεύσεως. Ἡ Κύπρος, ἡ Μιτυλήνη, ἡ Χίος, ἡ Αἴγυπτος, αἱ ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ Ἑλληνικαὶ παροικίαι, ἡ Παλαιὰ ἐν μέρει Ἑλλάς, ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Ἡπειρος παρέρχοντο πρόθυμον τὴν ἐνίσχυσιν των εἰς τοὺς ἀνδρας τῆς Ἑθνικῆς Ζωῆς. Καὶ ἐν ᾧ εἰς τὸ Παλαιὸν Κράτος ἀγωνία ἢ ἐθνικὴ ψυχὴ παρκαλυπτοῦσα ἀσκόπους καὶ ἀτόνους προοπτικῆς ὄψεως περισταλώσιν αἱ ὑπὲρ τῆς τάσεως καὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀμύνης ἐνέργειαι τοῦ Γαλλικοῦ Ἔθνους, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ Νκυάρχου κ. Φουρνέ, εἰς τὴν Θεσσαλονικίην κρυφούται ἡ μετὰ τῶν Ἀγγλογάλλων ἀλληλεγγύη καὶ ἐδραῖουται κόλοσσος ἐθνικῆς ἐργασίας διὰ τὴν ἀποδίωξιν τοῦ προαιωνίου ἐχθροῦ. Ἐδῶ παλαίει ἀπεγνωσμένους τὸ Γερμανικὸν θῆριον ποῦ μὲ τὴν πνοὴν του ἐδηλητηρίασε τὸ Ἑθνικὸν μας φρόνημα, ἐν ᾧ ἐκεῖ θεμελιούται ἡ ἀγνωτέρα λατρεία πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ. Ἐδῶ ἀντῆχει ὁ ἀντικτύπος τῆς προδοσίας τοῦ Ρούπελ ἐνῷ ἐκεῖ τελεῖται ὁ ἐξαγνισμὸς.

Ἐδῶ πληνῆται τὸ Κλιμασιώτερον ἄγος, ἐνῷ ἐκεῖ φέγγει ὁ ἀστερισμὸς τῶν μεγάλων καὶ τῶν ὠραίων θυσιῶν, ἐδῶ ἀνακνύει ὁ ζῆθος τῶν διαταγῶν τοῦ Ἐπιτελείου διὰ τὴν ἐξυπαρέθτισιν τῶν ἐχθρῶν μας ἐνῷ ἐκεῖ διοργανοῦται ἡ δύναμις ποῦ θὰ τοὺς πατάξῃ καὶ θὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ἐδῶ ψιθυρίζεται ὁ πῶθος τῆς ἐνώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ μετὰ τῆς Γερμανοβουλγαρικῆς δυνάμεως πρὸς τὰς ὁποίας παρεδόθη ἡ Ἀνατολικὴ Μακεδονία μετὰ τὸν πόθον τῆς παραδόσεως καὶ τῆς Κεντρικῆς, ἐνῷ ἐκεῖ σφυρηλατοῦνται αἱ ἰσχυραὶ δυνάμεις ποῦ θὰ θρυμματίσων τοὺς θρασεῖς τυράννους τῶν πληθυσμῶν τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας. Ἐδῶ οἱ γερμανόπληκτοι ἐπιτελεῖς, ἐκεῖ ὁ Χριστοδούλου, ὁ Μαζαράκης, ὁ Ζυμβρακάκης, ὁ Παρασκευόπουλος, ὁ Βρατσάνος καὶ ἡ πλειὰς τῶν ἐκλεκτῶν μας Ἀξιωματικῶν. Ἐδῶ ἡ ἐργασία πρὸς διευκλίνωσιν τῶν Βουλγαρίων, τῶν Τούρκων ἀκόμη — ὄρα εἰκόνα τῆς Ν. Ἑλλάδος —

τῶν Γερμανῶν, ἐκεῖ ἀγών διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματος τῶν πολεμιστῶν ποῦ θ' ἀπαλλάξουν τὴν Πατρίδα ἀπὸ τοὺς ἐχθίστους τῶν ἐχθρῶν τῆς.

**

Ἡ ἐσωτερικὴ κατὰστασις εἶνε πλήρης ἀνωμαλίας ἐπιτεινομένη ἐκάστοτε ἐκ τῆς ἀβουλίας τῶν χρησιμοποιομένων μέτρων. Ἄλλ' ἀσφῆτως καὶ πρὸς τὴν κατὰστασιν αὐτὴν τὴν σχετιζομένην ἄλλως μὲ τοὺς διεθνεῖς ὄρους, ἀπὸ ἐσωτερικῆς καθαρῶς ἀπόψεως βαλνομεν ἀτυχῶς πρὸς μίαν διοικητικὴν ἀποσύνησιν ἰκανὴν νὰ παραβληθῇ πρὸς τοὺς ἀπιστιωτέρους γρόνους τῆς καταπτώσεως τῆς διοικητικῆς μηχανῆς μας. Ἐν τούτοις δὲν ἀπελπίζομεθα ἀκόμη. Ὑπάρχει καιρὸς πρὸς σωτηρίαν. Ὅταν αἱ δύο κατ' ἀνάθετον σήμερον κατεύθουσιν δυνάμεις — Βασιλεὺς καὶ Βενιζέλος — θελήσουν νὰ ἐνωθῶν θὰ λάμψῃ πάλιν ὁ ἥλιος τῶν μεγάλων πόθων καὶ τῆς ἀληθινῆς ὁδοῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα μας.

Εἶνε ἀκόμη καιρὸς Ὁ κ. Βενιζέλος δὲν αἰετα εὐκαιρίαν νὰ μὴ ὁμλώσῃ τὰς ἐλπίδας του πρὸς μίαν τοιαύτην ἐνωσιν καὶ συνεργασίαν. Μία πατριωτικὴ χειρονομία ἀρκεῖ διὰ νὰ σωθῶν τὰ πάντα.

Δ. Δ. Ζ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ἀντιβουλγαρικὸς ἀγὼν τοῦ Ἑθνους συνήγειρε τοὺς ἀριστεῖς τῆς πατρίδος περὶ τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον εἰς μίαν κοινὴν προσπάθειαν πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ Βουλγαρικοῦ αἰσχους, θὰ ἦσο ἴσως τολμηρόν νὰ ζητήσωμεν νὰ ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τῆς Ἑθνικῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ ζητημάτων ξένων πρὸς τὸν μεγάλον αὐτῆς ἀγῶνα. Ἀφ' ἧς ὁμοῦς ἡ ὑπέρροχος πολιτικὴ φυσιογνωμία τοῦ ἔθνικο Ἀρχηγοῦ δὲν ἐδίστασε νὰ περιβάλῃ τὸ ἔργον τῆς μετὰ τὸν τύπον τῆς ἀριστίας ὁργανώσεως θεωροῦμεν καθήκον μας νὰ ἀπευθυνθῶμεν πρὸς τὸν μεγαλοεργὸν ἄνδρα καὶ τὴν ὑπ' αὐτόν Κυβέρνησιν ἐπιστῶντες τὴν προσοχὴν των ἐπὶ καθαρῶς γεωργικῶν ζητημάτων. Ὑπάρχει ἕδαφος εὐρύτατον ἐθνικοτάτης ἐργασίας εἰς τοὺς ἀνδρας ὀλίγες ἐκλήθησαν συνεργάται τοῦ πολιτικοῦ Ἀρχηγοῦ κατὰ τὰς παρούσας κρισιμοπτώτας στιγμὰς. Ὑπάρχει στάδιον εὐγενούς ἀμίλλης πρὸς τὸ ἄψυχον καὶ νεκρὸν Κράτος τῶν Ἀθηνῶν τὸ ὁποῖον ἀνάκαθεν καὶ ἰδιαίτατα σήμερον διανύει τὴν ζωὴν του εἰς τελείαν νεκροφάνειαν.

Ὁ κ. Κουτούπης ἐκ τῶν νέων ἀνδρῶν, ὠθηόμενος ἀπὸ τῆς εὐγενεστερᾶς φιλοδοξίας, ὑποβηθούμενος ὑπὸ μορφώσεως θετικῆς ὅσον καὶ ποικιλομῶφρου, καθηρτισμένος διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀποστολὴν του καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐμπιστευθείσης εἰς αὐτόν Διευθύνσεως, ὀφείλει νὰ φωνῇ ἀντάξιος τῆς ἀνατιθεμένης εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίας

Ἡ διοικητικὴ δικαιοδοσία τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶνε μικρὰ σήμερον διὰ νὰ τῆς ἐπιτρέπεται νὰ μὴ σκεφθῇ περὶ γεωργικῆς ὁργανώσεως. Μόνον αἱ νῆσοι Μιτυλήνη καὶ Χίος εἶνε ἰκαναὶ νὰ ἐφελέξουσιν τὴν φιλοπρόδον μερίμναν κάθε ἀνακαινιστικοῦ Κυβερνήτου.

«Η καρκινοβατούσα εργασία του παλαιού Κράτους προβάλλει διδακτική εις τὸν ἐπιθυμοῦντα τὴν πρόοδον. Δὲν ἄρκει ἡ πολὺτιμος νομοθετικὴ μέριμνα τοῦ ἐκ τῶν πλέον ρηξικελεύθων Ὑπουργῶν τῆς Ἑλλάδος κ. Μιχαλακοπούλου. Νομοθεσία σοβαρωτάτη ἐνεκρόθη ἀπὸ δυσχερείας ποῦ ἀνευρίσκει κανεὶς στὴν ἔλλειψιν χρημάτων ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ ἀξίου τῶν περιστάσεων, εὐσυνειδήτου, ἐργατικοῦ καὶ συγκαταούντος ἐν αὐτῷ τὸν σπινθῆρα τῆς μεγαλοργίας καὶ τῆς θαυματουργοῦ οργανωτικῆς ζωῆς.

«Ὅτι λοιπὸν ἔλλειψεν ἀπὸ τὸ νεκρὸν Κράτος τῶν Ἀθηνῶν δέον νὰ ἀναζήσῃ εἰς τὸν ζωντανὸν ἀντιβουλαρικὸν ὄργανισμὸν ὁ ὅποιος ἀμείως, ἀνυστερόβουλος, ἀπληλαγμένους μικρολόγων καὶ μολυσματικῶν τύπων δύναται νὰ προσφέρῃ τὰς θετικωτέρας ὑπηρεσίας εἰς ὀλόκληρον τὸν Ἑλληνισμόν. Αἰταιτεῖται λοιπὸν ἐργασία θετικῆ στιγμιζομένη ἐπὶ στερεωτάτων βάθρων πλήρους ὄργανωτικῆς ἐργασίας.

Διὰ τὸν κ. Κοτούπην προβάλλει ἀμεσώτατον μία σκέψις, μία εἰκὼν.

Ἡ σκέψις καὶ ἡ εἰκὼν πῶς πρακτικώτερον, συντελεστικώτερον, ἀποτελεσματικώτερον νὰ διοργανώσῃ τὰ μέσα τῆς γεωργικῆς ἀναπτύξεως τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν γεωργικῶν περιφερειῶν. Προτίστα πάντων ἀπαιτεῖται μελέτη πλήρης, ἀρτία, ἔμπεριστατωμένη, ἐπιστημονικὴ τῶν σημερινῶν ὄρων τῆς γεωργικῆς ζωῆς τῶν τόπων αὐτῶν, ὅπως ἐπὶ τῆ βάσει ταύτης καταρτισθῇ ἡ συμπληρωματικὴ ἐργασία. Καὶ ὑπερ πάντων ἔχει καταμερισμὸς δυνάμεων διὰ τὴν κατανόησιν καὶ διερεύνησιν τῶν πάντων. Ὅχι μέριμνα ἀπορροῦσα ἀπὸ τὰς στιγμιαίας ἐμπνεύσεις, ἀπὸ τὰς δημιουργουμένους ἐκ τῆς τύχης ἀφορέας. Ἀπλούστατα κατεύθυνσις ἐργασίας πρὸς ἕν σημεῖον, ἐξασφάλισις τῶν ἀπαραιτήτων ὕρων διὰ τὴν ἐξυγεῖανσιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ σημείου αὐτοῦ καὶ κατόπιν ἐφαρμογῇ ἐπιμελής, ἀκούραστος, ἀδιάκωπος τῶν πορισμάτων. Πρὸς τὸ παρὸν ἄς στραφῇ ὁ κ. Κοτούπης εἴτε εἰς τὴν Χίον εἴτε εἰς τὴν Μυτιλήνην. Ἄς φαντασθῇ πρὸς στιγμὴν ὅτι εἶνε Ἕλληνας μεγαλοκρηματίας καὶ ἡ τύχη τοῦ ἐδώρησε τὴν μεγάλην αὐτὴν κτηματικὴν ἔκτασιν. Αἶ φαντασθῇ ὅτι εἶνε Ἕλληνας Κυβερνήτης καὶ οἰκιστὴς περιήλητον εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Ἰσθμοῦ Ἐθνος.

Ἄς σκεφθῇ, καὶ ἐργασθῇ μετὰ τὴν μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, μετὰ τὸν ψυχρὸν ὑπολογισμόν, μετὰ τὴν ἀκριβῆς ζύγιση τοῦ Ἰσθμοῦ ἐπιστήμονος τοῦ Ἰσθμοῦ Κυβερνήτου καὶ ἄς στρέψῃ ὀλόκληρον τὸ ἐνδιαφέρον του πρὸς μίαν ἐκ τῶν γεωργικωτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου. Μία ἐργασία τοιαύτη θὰ εἶνε μέγαλον εὐεργέτημα καὶ μέγαλον δίδαγμα διὰ τὸν τόπον μας. Δὲν εἰσερχόμεθα εἰς λεπτομερείας, οἰπιόμεν τὴν ἰδέαν καὶ ἀπὸ τὴν νοημοσύνην τοῦ κ. Κοτούπη προσδοκῶμεν τὴν ἀληθινὴν ἐργασίαν ποῦ θὰ δώσῃ ζῶν, ῥώμην, εὐφροσύνην εἰς τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τόπου.

ΙΩΣΗΦ ΓΟΥΪΔΑΣ

Ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς καλλιτέχνης ὁ ἀληθὴς λειτουργὸς τῆς Τέχνης ὁ ἀψογὸς ἐκτελεστής, ὁ ἐκλεκτὸς Βιολοντσέλιστας, Ἰωσήφ Γουΐδας ἀπέθανε κατὰ τὸν διαρρέυσαντα μῆνα. Ἰταλὸς τὴν καταγωγὴν ἀλλ' ἔζησε τόσα χρόνια στὰς Ἀθήνας, συνεξομώθη τόσον πολὺ μετὰ τὴν μουσικὴν κίνησιν παρ' ἡμῶν, τόσον αὐτὸς ὅσον καὶ ἡ ἀείμνηστος σύζυγος του Κλιμεντίνης καὶ ἡ περικαλλὴς θυγάτηρ του ἦδη κ. Ἀβδεῶ ἐπεκονίωνησαν τοσοῦτον μετὰ τῶν Ἀθηναϊκῶν Οἰκογενειῶν ὥστε νὰ θεωρῶνται μέλη ἀγαπητὰ καὶ χρησιμώτατα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινότητος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γουΐδα ἐσβυσ μία μουσικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἐργασία πεντήκοντα τοῦλάχιστον ἔτων τὴν ὅποιαν ἡ νεωτέρα γενεὰ μετὰ κόπου θὰ δυνηθῇ βεβαίως ν' ἀναπληρώσῃ. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις σφίγγει θερμῶς τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ κ. Ἀβδεῶ συμμεριζομένη τὸν πόνον τῶν.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ κ. Ἡλίας Μελισσοργός, τέως ἀντιστασιακὸς ἀπὸ τῆς ἀρμενικῆς ἀρτίων ἔξεδωκεν ὀλιγοσέλιδον τεύχος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξιστορεῖ τοὺς λόγους οἵ ὅποιοι τὸν ὑπερέωσαν νὰ

ΔΙΑΤΙ ΠΑΡΗΤΗΘΗΝ ἔγκαταλείψῃ τὸ δικαστικὸν στάδιον. Ὁ κ. Μελισσοργὸς ἀνῆκει εἰς τὴν χορείαν τῶν νέων ἀνδρῶν, μετὰ τὴν πνευματικὴν οὐρανοκατοικίαν, μετὰ τὴν ψυχὴν πλῆρη ἀπὸ ὁμιλίας ἐργασίας πατριωτικῆς, μετὰ τὸν πόθον εὐγενούς καὶ φωτεινῆς σταδιοδρομίας εἶχε τὸ θάρρος παραιτούμενος νὰ φέρῃ πρὸς τὴν δημοσιότητα τοὺς λόγους οἵ ὅποιοι τὸν ἐξηγάγκασαν νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ὑπηρεσιακῆς τοῦ σταδιοδρομίας.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς πολιτικῆς μας μηχανῆς ὑπάρχει καί τι τὸ σκουριασμένον καὶ ξεβιδωμένον καὶ θὰ ἴητο ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ ἡ κοινότητά μας εἶχαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἄνδρας τοῦ θάρρους καὶ τῆς κοινωνικῆς τόλμης τοῦ κ. Μελισσοργοῦ.

Τὸ δικαστικὸν Σῶμα κατὰ πολὺ ἐξυγειανισμένον, ἀριθμοῦν μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἀνδρα μείστων ψυχικῶν ἀρετῶν καὶ ἀρτίας πνευματικῆς καὶ μορφωτικῆς δυνάμεως, δύναται σήμερον με περισσώτερον ὑπερῆφρον τὸ βλέμμα νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸν ἐλεγχὸν τῶν δημοσιολόγων, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν παύουν ἐνυπάρχοντα ἐν αὐτῷ ἕλληνα ἐπικίνδυνα τὰ ὅποια ὁ κ. Μελισσοργὸς διὰ τῆς παραιτήσεώς του ἐξῆρθε νὰ φέρῃ εἰς φῶς. Ἔχει διὰ τοῦτο σημασίαν μεγίστην αὐτὴ ἡ παραίτησις διότι δὲν εἶνε μόνον ἐκφρασις παθητικῆς οὐδύνης, ἀλλ' εἶνε κραυγὴ καὶ κήρυγμα ἀληθείας καὶ δικαίου καὶ διαμαρτυρία διὰ τὰ σκότια καὶ πεπλανημένα καὶ ἔκτροπα τὰ ὅποια εἰς τὰ παρασκήνια τῆς σμυνῆς Δικαιοσύνης, ὡς μὴ ὠφελεῖ, λαμβάνουν χώραν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἀνεγνώσθη μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον ἡ διαμαρτυρία τοῦ εὐθαρσοῦς δικαστικοῦ ὁ ὅποιος ἐγκαταλείπει τὰ σεμνὰ βήθρα τῆς Δικαιοσύνης μετὰ τὴν συνειδήσιν πλήρη ἀπὸ τὴν πίστιν πρὸς

τὴν ἱερότητα τῆς ἀποστολῆς τῶν δικαστικῶν προσώπων. Εἶνε τοῦτο μία ἐγγύησις διὰ τὸ μέλλον διότι ἂν ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία ἀπώλεσεν ἕνα ἰσχυρὸν παράγοντα, ἂν ἡ Δικαστικὴ Οἰκογένεια ἔστερῆθη διακεκριμένου μέλους τῆς, ὁ νομικὸς κόσμος, τῆς πρωτεύουσας ἀποκτᾷ συνάδελφον ἐκλεκτὸν, πεπειραμένον καὶ ἄξιον τοῦ θνητοῦ προορισμοῦ του.

**

Ἡ Μεγαλειότης Βασίλισσα ἡμῶν Σοφία ἀκούρατος, ἀδάμαστος εἰς τὴν ἰσχυρὰν θέλησίν της, ἀκαταπαύνητος εἰς ἐκτελεσὶν θαυμασίων ἐμπνεύσεων ἀριστα διοργανωμένην, ἴδρυσεν εἰς Πευκάκια διὰ τοῦ «Πατριωτικοῦ Συνδέσμου» Νηπιαγωγείον καὶ Νηπιότροφείον τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν.

Τὸ ἴδρυμα ἀνηγγέρθη ἐπὶ τῆ βάσει τῶν νεωτέρων πορισμάτων περὶ Σχολικῆς οὐγενῆς καὶ περιλαμβάνει ὑπαίθριον ἐστιατόριον, κήπον, λουτρὰ κ.τ.λ. Τὸ ἔργον εἶνε ἐθνικώτατον καὶ ἐρχεται νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι τὰ ἔθνη τὰ διεπόμενα ἀπὸ ἰσχυρὰς καὶ ἀκαταβλήτου θελήσεως ἀνικητοῦτον εὐκόλως τὰς μεγάλας καὶ εὐεργετικὰς προόδους, ἐνῶν ἀντιθέτως ζοῦν εἰς μαρasmus ὕταν ἀπὸ παντὸς σημείου ἀναβλύξῃ ἡ ἀδιαφορία, ἡ στενοκεφαλίαι, ἡ μοιρολατρεία καὶ ὁ ἀδελφισμὸς. Ἡ Βασίλισσά μας δὲν αὐτὰ τὰ θρυμματίζει ἀλύπητα καὶ σκορπίζει ζῶν καὶ κίνησιν μετὰ τὴν δύναμιν τῆς εὐγενούς καὶ ἰσχυρῆς ψυχῆς της.

**

Τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα διέθεσεν διὰ τὴν ἀπόκτησιν φίλων ἢ Γερμανικῆ Κυβερνήσεως κατὰ τὸ διάστημα τῶν μέχρι τοῦδε πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων κατανέμονται κατὰ ραδιοτηλεγραφικὰς πληροφορίας ἄς ἐκ Βέρνης ἔλαβεν ἡ «Ἐφημερὶς τοῦ Οὐβετμίνστερ ὡς ἑξῆς.

Διὰ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας	Φρ.	50,000,000
» τὴν Ἑλλάδα	»	25,000,000
» » Τουρκίαν	»	12,500,000
» » Βουλγαρίαν	»	12,000,000
» » Ἀυστρίαν	»	15,000,000
» » Οὐγγαρίαν	»	17,500,000
» » Ἑλβετίαν	»	5,000,000
» » Σουηδίαν	»	7,000,000

**

Ἡ ἐθνικὴ ἐπέτειος ποῦ ἐχαράθη στὴς καρδιὰς ὄλων τῶν συγχρόνων, ὡς τὸ τιμιωφέστερον στολίδι τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, κινδυνεύει νὰ μαρανθῇ ὡς ἄνθος ποῦ ὁ χρόνος καταβάλλει ἀμείλικτος καὶ ἀσυνκίνητος.

Ἡ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ἡ ἐφετεινὴ ἐπέτειος τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης—ἡ ζωντανὴ ἐθνικὴ ἐπέτειος—ἐωρτάσθη στὰς Ἀθήνας τυπικῶς, ὡς ἐορτὴ καθαρώς στρατιωτικὴ—ξένη πρὸς τοὺς παλμούς τῶν μεγάλων συγκινήσεων τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ—οἷν νὰ μᾶς συνεκρατέη ὅλους μίαν ντροπὴν γιὰ τοὺς θριαμβοῦς ποῦ ἐδόξασαν τὴν φυλὴν μας πρὸ τεσσάρων ἀκριβῶς ἐτῶν. Εὐτυχῶς ὁμως ὅτι ἐστὶν Ἑλληνας, σπὴν πηγὴν τῆς Ἑθνικῆς ζωῆς, ἀδυσμέντοι ὅλοι ἀπὸ συναισθήματα

δέους καὶ ταπεινώσεως ἐώρτασαν μετὰ τὴν ἀπαιτούμενην λαμπρότητα καὶ τὸν θερμότερον ἐνθουσιασμόν τὴν ἐπέτειον τῆς ἀναγεννήσεως τῆς φυλῆς μας.

**

Ἡ ἐφημερὶς πρὸς τὴν «Ἐστίαν» ἀναγγέλλει ὅτι μεγάλῃ ἐντύπῳσιν ἐλυοξένησε εἰς τὸν Στρατιῶν Σαρὰτὸ τὸ ἀγέρωχον βλέμμα καὶ ἡ ἀγέρωχος στάσις τῶν στρατιωτῶν μας καθ' ἣν **ΤΟ ΑΓΕΡΩΧΟΝ** στιγμὴν παρελαύνοντες ἐστρέφοντο καὶ τὸν ἐκύριον κατὰ πρόσωπον. Ἡ ὑπερήφανος αὐτὴν στάσις τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν εἶνε συνέπεια διδασκαλίας τοῦ ἐνδόξου Στρατηλάτου μας Ὅστις διὰ τῆς ἐπιβολῆς του καὶ τῆς ἐπιμονῆς του ἐνέπνευσε θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν ἐπὶ τῆ Ἑλληνα Στρατιῶτην. Ἡ εἰκὼν αὐτὴ μᾶς φέρει πίσω σὲ ἄλλες ἀληθινοῦς ἐποχὰς καὶ μᾶς ἀνανεοῖ τὸ θάρρος νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι ἡ Πατρίδα ζητεῖ καὶ πάλιν νὰ δῇ ἐνωμένης τὰς μεγάλας ἐθνικὰς δυνάμεις, τὸν ὑπερήφανον Βασιλέα μας καὶ τὸν δοξασιμένον Πολιτικὸν μας. Σὰν ἀνάστασιν θὰ ἐορτάσῃ ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ τὴν εὐλογημένην αὐτὴν στιγμὴν!

**

Ὁ Πειραικὸς κυρίως καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς συνδέουν τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν μετὰ τὴν ἀβρὰν φυσιογνωμίαν τοῦ Γάλλου Ναυάρχου. Κάθε εὐκαιρία παρουσιαζομένη καταδεικνύει τὴν ἀγάπην τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν εὐγενῆ Γαλλίαν καὶ τὸν ἐπὶλεκτον Ναύτην της καὶ σφυρηλατεῖ πλέον στερεῶς τοὺς δεσμοὺς τῆς αἰμιβαΐας στοργῆς. Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ναυτικῶν Γαλλικῶν δυνάμεων ποῦ προστατευτικῶς ἀπολοῦνται εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας κατέστη δημοτικώτατος. Ἐπίσημοι ἐπισκέψαι τῶν Δημοτικῶν Ἀρχόντων Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν, ἀντεπισκέψαι πρὸς αὐτοὺς, συμμετοχὴν τοῦ εἰς τὸ πένθος τοῦ Πειραικοῦ λαοῦ διὰ τὰ θύματα τῆς «Ἀγγελικῆς» καὶ διάφοροι ἐμφανίσεις τοῦ εἰς τὰ ναυτικὰ κέντρα καὶ ἴδρυματα τοῦ Πειραιῶς δημιουργοῦν περὶ τῆς εὐγενούς μορφῆς του τὴν θερμοῦ τῆς ἀφοσιώσεως τὴν ὁποῖαν γνωρίζει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νῆ στρέφῃ ἀμέριστον πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους του. Ὁ Ναύαρχος κ. Νταρτὶς ντὲ Φουονὲ μίαν μέραν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Γαλλικὰς θαλάσσας ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις του θὰ παραμείνῃ πάντοτε ζωηρὰ εἰς τὰς ψυχὰς μας.

**

Τιμὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἰδιαίτητα τὸν ζήλον καὶ τὴν νοημοσύνην καὶ τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ κ. Α. Σακτούρη Γενικοῦ Προξένου Ἀλεξανδρείας ἡ ἔκδοσις εἰς ὀλόκληρον ὑπερπεντακισσελίδον τόμον τῆς ἐκδόσεως του περὶ τῆς Αἰγύπτου ἐξεταζομένης ἀπὸ ἱστορικῆς, πολιτικῆς, οικονομικῆς, ἐμπορικῆς, γεωργικῆς, καὶ ναυτικῆς ἀπόψεως. Εἶνε ἔργον ἀξιοθαύμαστον, προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν, εὐμέθοδον, χρήσιμον, πολὺτιμον διὰ κάθε ἐμπορικὸν γραφεῖον καὶ διὰ πάντα ἀνθρώπων ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν παραγωγήν παραγωγῆν. Δὲν ἔχομεν λόγους νὰ δεῖξωμεν τὸν ἐνθουσιασμόν μας διὰ τὸ χρησιμώτατον αὐτὸ ἔργον διὰ τὸ ὅποιον, ἂν δὲν ἔστερούμεθα χώρον, θὰ ἦξεν

μακρά ανάλυσις διά να φανή ὅλη του ἡ ἀξία καὶ ὁ ὅλος ὁ πλοῦτος ὁ συγκεντρωμένος εἰς τὴς σελίδας του.

**

Ἀξιοματικοὶ τῆς ξηρᾶς καὶ Ἀξιοματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ, Ὑπαξιωματικοὶ Σωφῆρ καὶ Ὑπαξιωματικοὶ ἄλλων Σωματίων ἠναγκασμένοι νὰ ἐκτελοῦν αὐστηρὰς διαταγὰς εἰς ἐποχὰς τῆς παντοκρατορίας τοῦ Ἐπιτελείου καὶ τῶν Κυβερνήσεων Σκουλοῦδη καὶ Γούναρη ἀποκαλύπτουν σήμερον συστηματικὴν ἐργασίαν πρὸς ἐνίσχυσιν καθέ γερομανικὸν δισβήματος. Εἶνε ἀξία πολλῆς προσοχῆς τὰ δημοσιεύματα καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς βλέπει ἐκπληκτικῶς ἄνδρα τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Πολιτείας πρὸς οὗς ἔτρεφεν ἀπειριότιστον σεβασμόν, μετὰ περισσῆς ἐπιπολαιότητος διευκολύνοντας τοὺς πλέον ἀνοστολούς καὶ βαρβάρους ἐχθροὺς τῆς πατρίδος. Ἐγγραφα καὶ φωτογραφίαι ἐπικυροῦν ὅλας αὐτὰς τὰς ἐλεεινότητας, αἱ ὁποῖα ἐξέσπασαν εἰς βάρος τοῦ ἄθώου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ συνέλθωμεν συσπειρούμενοι πῆριξ τῶν ὑπερτάτων ἐθνικῶν συμφερόντων τὰ ὅποια ἀφήκαμεν μετὰ περισσῆς ἀρελείας ἐκτεθειμένα εἰς τὴν διάθεσιν ὁργάνων ἀναξίων τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ὑπερτάτου πολιτικοῦ παράγοντος τῆς χώρας.

**

Ὁ Διάδοχος τῆς Γερμανίας, ὁ πολὺς Κρόμπριντ, Στρατάρχης τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ, ἐπεφάνη ἐσχάτως ὑπέροχος τῶν φιλερηνικῶν ἰδεῶν. Αὐτοῦ τοῦ μετὰ τὴν πολεμοχαρῆ ἐνσταλῆσι καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς κηροῦ κατά του καὶ τὰ πολεμικώτατα κηροῦ γαμίαι του ἐνέσπειρε τὸν πόθον τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν ἀντικαίων ἐθῶν εἰς τὸν Γερμανικὸν Λαόν. Αὐτοῦ σήμερον, θεατῆς καὶ δημιουργοῦ τῆς μεγαλειότητος αἱματοχυσίας ἐξ ὧν εἶδον οἱ αἰῶνες, μίμητις τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀσκόπου ἀνθρωποθυσίας προβάλλει μετὰ ἄποκαταστάσεως ὡς ἐμπνευσμένος θιασώτης τῶν εἰρηρικῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης!! Εἶνε καὶ τοῦτο σημεῖον τῶν καιρῶν διὰ τὴν τύχην τῶς γερμανικῶν ὄλων.

**

Αἱ συνεντεύξεις τοῦ Ναυάρχου Κουντουριώτου, τοῦ κ. Βενιζέλου, τοῦ κ. Λαγκῆ, τοῦ κ. Χριστοδουλοῦ, τοῦ κ. Πολίτου εἰς τὸν «Ἐλευθέρου Τύπου» ἀποκαλυπτικαί, διαφωτιστικαί, ἐνέπνευσαν τὰς ἁριστάς εὐπορίας τῶν ἐλπίδων εἰς ὅσους στηρίζουν τὴν ἐθνικὴν ἐπιφάνησιν καὶ ἀναγέννησιν εἰς τὸ ἀντιβουλγαρικὸν κίνημα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ κ. Καβαφάκης προσέφερεν ἐθνικωτάτας ὑπηρεσίας μετὰ τὸν πλοῦτον τῶν ἀποκαλυψεων τὰς ὁποίας τὰ ψευδῆ χεῖλη τῶν ὑπεροχότερων φυσιογνωμιῶν τοῦ ἀγῶνος μετέδωκεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δημόσιον. Λυπούμεθα ὅτι ἔλλειπει χώρου δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν τὰ χαρακτηριστικώτερα τοῦλάχιστον μέρη τῶν ιστορικῶν δηλώσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ κ. Βενιζέλου.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ σκηνή, ὡς βεβαίον τὰ Γαλλικὰ φύλλα, εἶνε μέχρι κεφαλῆς ἀληθής, ἐγένετο δὲ εἰς μίαν ἐπανοπλιστικὰν Παρισίνοῦ ἀριστοκράτου μεταβλήθησιν εἰς στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον.

Εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο νοσηλεύονται ἐλαφροὶ τραυματίαι. Μεταξὺ τῶν νοσοκόμων εἶνε καὶ μὴ ὠριστάτη ἡθοποιός, μετὰ μεγάλης ἀφοσιώσεως ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸ ἔργον τῆς, ὡς καὶ μὴ ἠλικιωμένη κυρία ἄνωτέρας τάξεως, ἀλλὰ ἀσχημὴ καὶ τόσον ἀσχημῆ, ὅσον δύνανται νὰ εἶνε μὴ ἠλικιωμένη ἥτις δὲν ὑπῆρξεν ὥραία οὐτε εἰς τὴν νεότητά τῆς.

Μίαν ἡμέραν εἰς στρατιωτικὸν τραυματικόν, δυσκόλως λαμβάνων τὰ φάρμακα. ἤρνετο νὰ λάβῃ ποτόν τὸ ὅποιον ὁ ἱατρός εἶχε διατάξῃ. Ἡ νεαρὰ νοσοκόμος διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ λάβῃ τὸ φάρμακον, τὴν ὑπεσχέθη ἐν φιλίᾳ. Ὁ ἀσθενὴς ἐπέε τὸ φάρμακον, ἡ δὲ νοσοκόμος ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ὑπὸ τὸς γέλωτας τῶν ἄλλων ἀσθενῶν.

Τὴν ἐπομένην ἡ ἠλικιωμένη κυρία ὑπεσχέθη καὶ αὐτῇ ἐν φιλίᾳ εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι εὐοδύστερον νὰ λάβουν τὸ φάρμακόν των. Ὅλοι ἠρνήθησαν, καὶ ἐστρέφον τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν τοῦ ποτηρίου μετὰ τοῦ φαρμάκου τὸ ὅποιον προσέφερεν ἡ ἠλικιωμένη νοσοκόμος.

Ἡ τελευταία αὐτῇ, ἀγαθωτάτη, μετέβαλεν ἀμέσως τακτικῇν.

Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν θὰ θελήσουν νὰ λάβουν σήμερον τὸ φάρμακόν των, εἶπεν ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, θὰ καταδικασθῶν νὰ με φιλήσουν.

Τὰ ποτήρια ἐκενώθησαν ἀτραπιτικῶς.

**

Ἐἰς πολλά χωρία τῆς βορείου ὀδοῦ Γαλλίας εἰσῆχθη ἀπὸ τινος συνθήσεια λίαν πατριωτικῆ. Οἱ κάτοικοι γράφουν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας των ἢ ἀνερτοῦν πινακίδα ἐπὶ τῆς ὁποίας γράφουν τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ πεδὸν τῶν μαχῶν.

Κάτωθεν τοῦ ὀνόματος σημεῖον λεπτομερείας τῆς δράσεώς των θλιβεράς ἢ ἐνδοξούς, αἵτινες λεπτομερῆ τιμοῦν πλὴν τῶν μαχομένων καὶ τὰς οἰκογενείας των. Τοιοῦτοτρόπως τὸ χωρίον καὶ ἐσοὶ διέρχονται δι' αὐτοῦ γνωρίζουν ἐὰν ὁ υἱὸς ἢ ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας εἶνε τραυματίας ἢ ἀιχμάλωτος, ἐὰν ἡ οἰκογένεια προσέφερεν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος μέλος αὐτῆς, ἐὰν ὁ πατήρ ἢ ὁ υἱὸς ἐπαρρησιοφορήθησιν διὰ τὴν δρασίαν των καὶ οὕτω καθέξῃς.

Αἱ κόραι τῶν ὁποίων ὁ μνηστήρ εὐρίσκειται εἰς τὸν πόλεμον ἀνερτῶσιν ἐπίσης πινακίδα εἰς τὴν θύραν τῆς πατρικῆς των οἰκίας, σημεῖοσαι ἐπ' αὐτῆς ὅλας

τὰς λεπτομερείας τῆς ἐνδόξου δράσεως τοῦ μνηστήρος καὶ εὐχόμεναι τὴν ταχείαν ἐπάνοδον.

Αἱ νεαραὶ σύζυγοι ἐπίσης, ἔστω καὶ ἂν ὑπῆρχον μικραὶ τινες διχονομαὶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ λατρευτοῦ των συζύγου.

Ἀπόδειξις ἢ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μιᾶς νεαρᾶς συζύγου πινακὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγίνωσκοντο τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Ἰωάννης Μέστρ, σύζυγός μου, ἀνεγράφῃ εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δρασίαν του.

»Πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν πόλεμον μετ' ἐξερνε καθ' ἐκάστην. Δὲν σημαίνει ἕμωσ τοῦτο. Τὰ περρασμένα ξεχασμένα. Τὸν συγχωρῶ. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ γυρίσῃ γρήγορα καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῶ με ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

ΑΙ ΔΙΑΞΕΙΣ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἡ Ἑταιρία τῆς Ὑγιεινῆς θὰ ἀρχίσῃ τὰς διαλέξεις τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Ἀκαδημίας ἐν τῷ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου.

Αἱ διαλέξεις θὰ γίνονται κατὰ Παρασκευῇν.

Πρώτος θὰ ὁμιλήσῃ ὁ κ. Ἀποστολίδης. Μετ' αὐτὸν ὁ κ. Ἀδαμαντίδης Ὁ. περὶ ἕννου καὶ ὄνειρων, ὁ κ. Βλαβιανός Σ. περὶ ἡλιοθεραπείας, ὁ κ. Βορέας Θ. περὶ ἠθικῆς καὶ ὑγιεινῆς, ὁ κ. Βουρνάκης Α., περὶ ἀσφυξιγόνων ἀερίων, ὁ κ. Εὐδαγγεῖδης Ε. περὶ ὑγιεινῆς τῶν ἀπομπλοίων, ὁ κ. Δοξιάδης περὶ θηψέως τῶν παίδων, ὁ κ. Καβαδάκης Ἀλ. περὶ ὑγιεινῆς τῆς ψυχῆς, ὁ κ. Κατῆς Μ. περὶ εὐγονίας, ἢ κ. Καλαποθάκη Μαρία, συχνότης καὶ αἷτια τῆς σκολιώσεως ἐν Ἑλλάδι, ὁ κ. Καρνοφύλλης Γ., ὑγενομική νομοθεσία πρὸς περιστολὴν τῶν λοιμωδῶν νόσων, καὶ οἱ κ. κ. Καρδαμάκης Γ., Κονιέας Γ., Λαμπιδάριος Ε., Λιβιεράτος Σ., Μαλανδρινός Χ., Μπένης Β., Μπίσης Γ., Μπούμπουρας Γ., Νικολετόπουλος Ν., Νιρβάνας Π., Οἰκονομάκης Μ., Οἰκονομόπουλος Π., Παζαράκης Ν., Ροντόπουλος Π., Σωτηριάδης Δαμ., Τσάκωνας Σ., Τσέτσικας Γ., Φωκᾶς Γ., Φουσιάνος Γ. καὶ Χωματιανὸς Σόλων περὶ διαφόρων ἐπιστημονικῶν ζητημάτων.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

— Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ναυτῶν μας ἐκ τῶν πλοίων καὶ τὴν ἐγκατάστασιν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις ἀπεφασίσθη ὁ χωριεπὸς τῶν πληρωμάτων ὑπο τῆς Α. Μεγαλειότητος.

— Ἡ ἐορτὴ διεξήχθη μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸ Πολύ-

γωνον ὕπου ἐπιπλοῦς ὁ Βασιλεὺς ἐχαιρέτητος τὸ Ναυτικὸν τῆς πατρίδος μας.

— Ἀπὸ τὰ ἀστυχεῖα παθήματα τῶν πολιτικολογούντων φιλογερμανικῶν κύκλων ἦτο καὶ ἡ διάδοσις καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς σχόλια περὶ τῆς διήθεν ἀφίξεως Ἀμερικανικοῦ Στόλου πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀπειλομένων δικαιῶν τῆς Ἑλλάδος!

— Αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὰς πονηρὰς αὐτὰς ἡμέρας θὰ κρατήσουν καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ναυτικῶν περιπολιῶν αἱ ὁποιαὶ μεταβάλλουν τὴν ὄψιν τῆς πόλεως.

— Τὴν ἐπαρουσίαζον πόλιν ναυτικῆν.

— Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς ἐθεάθησαν καὶ περιπολῖαι ἀπὸ Γάλλου Ναύτας.

— Ἐν μονομαχίᾳ μεταξὺ τοῦ κ. Δραγάση Πλοίαρχου—ἀνωτέρου Ἀξιοματικοῦ—καὶ τοῦ κ. Τσερέπη Γ. πλοίαρχου—κατωτέρου Ἀξιοματικοῦ—ἐπληγώθη ὁ πρῶτος ἐξ ἀποστάσεως εἰκοσι βημάτων δίς.

— Ἐδημοσιεύθησαν ἐπίσημα ἔγγραφα μαρτυροῦντα τὴν προδοτικὴν ἐνέργειαν τῆς Κυβερνήσεως Σκουλοῦδη ἐν τῇ παραδόσει τοῦ Ρούπελ πρὸς τοὺς Γερμανοβουλγάρους.

— Ἐζητήθη παρὰ τοῦ Γάλλου Ναυάρχου κ. Φουρνέ ὁ ἐλαφρὸς στόλος τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς προστασίαν τῆς ἑλληνικῆς ναυτικῆς κατὰ τῶν τορπιλλῶσεων τῶν γερμανικῶν ὑποβρυχίων.

— Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις τοῦ κ. Λάμπρου προέβη εἰς τυπικὴν διαμαρτυρίαν ἀλλ' ἢ κατοχῆ συντελέσθη.

— Συνεπεία μάλιστα τῆς ἀξιώσεως αὐτῆς τοῦ κ. Ναυάρχου συνεκλήθη εἰς τὰ Ἀνίκτορα Συμβούλιον τοῦ Στέμματος.

— Ἐλάβον μέρος ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Λάμπρος, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ζαλωκώστας, οἱ πρῶτοι Πρωθυπουργοὶ κ. κ. Γούναρης, Ράλλης, Ζαΐμης, Σκουλοῦδης, Δραγούμης, Καλογερόπουλος καὶ ὁ διαπρεπὴς πολιτευτὴς κ. Ν. Δημητρακόπουλος.

— Ὁ Ἅγιος Δορμάς, ἱεράρχης δράσεως ἐθνικῆς ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἀλλ' ἀπὸ χαρακτηρῶς θορυβοποιῶς καὶ ἀσυναίσθητος εἰς τὰς ψυχικὰς του ὁρμὰς συνελήφθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑθνικῆς Ἀμύνης ἕκτοτε καὶ παραμένει ἀκόμη περικοσμημένος εἰς τὴν Μοῆν ἔξωθεν τῆς Θεσσαλονίκης.

— Ἡ τερατολογία εὔρεν ἀφορμὴν νὰ ἐξαπολύσῃ σειρὰν μύθων διὰ νὰ παραστήσῃ τὸν ἀνάστατον αὐτὸν Κληρικὸν ἀδικούμενον ὑπὸ τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως.

— Ἐν ᾧ μέτρον στοιχειώδους ἀμύνης ἐπροκάλεσε τὴν λήψιν μέτρων ἐναντίον μαινομένου κληρικοῦ.

— Ἐδόθησαν μαθήματα περὶ Συνατερισμοῦ ἀπὸ τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς διδασκάλους καὶ γεωπόνους ἐπὶ τούτῳ μετακληθέντας.

— Ἐδίδαξεν ὁ κ. Κ. Καλοῦδης Ἐπιθεωρητῆς τῆς Γεωργικῆς Οἰκονομίας καὶ ὁ κ. Τασσεμίδης, Τριμητάρχος τοῦ ἰδίου κλάδου.

— Ὁ πολὺς Γερμανὸς δημοσιολόγος κ. Μάξ—Χάρδεν εἰς τὸ περιοδικόν του το «Μέλλον» πλέκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ κ. Βενιζέλου.

— Ἐπὶ πορυσία τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Διαδόχου Γεωργίου καὶ δλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ἔλαβε χώραν ἡ ὀρχομοσία τῶν νεοσουλκέτων.

— Ἀπέθανεν ὁ Ἐμ. Ἰουβέλης ἕνας τύπος εὐγενικὸς λογίου καὶ ποιητοῦ.

— Εἰς τὸν Καλλιτεχνικὸν Οἶκον Καπέλλων τῆς Κας Εὐαγγελίας Μπουλούκου ἔφθασαν τὰ νέα μοντέλλα.

— Ὅ,τι ἐκλεκτόν, ὄ,τι ὠραῖον, ὄ,τι καλλιτεχνικὸν τὸ εὐρίσκουν ἐκεῖ αἱ Ἀθηναῖαι ὄσοι γνωρίζουν νὰ ἐνδύονται μὲ γούστο ἐντελῶς ἐξεχωριστό.

— Ὅδος Ἐρμού ἀριθ. 10.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑΣ»,

«Τὸ Ἔγκλημα τοῦ Καλλιτέχου» εἶναι ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ποῦ συναρπάζουν τὸν ἀναγνώστην, τὸν κρατοῦν ἀτχύμωλον μὲχρι τῆς τελευταίας τῶν σελίδος καὶ τὸν ἀφίνουν κατόπιν συλλογισμένον μὲ τῆς βαθιῆς σκέψεως ποῦ προκαλοῦν.

Ἡ ἔκδοσις ἔγινεν ἐκτάκτως ἐπιμελημένη καὶ καλή.

— Ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα μονογραφή, ἡ ὁποία διαφωτίζει, μὲχρι τῆς τελευταίας λεπτομερείας, τὴν ζωὴν καὶ τὴν θρᾶσιν τῆς Φρόνης, τῆς παγκάλου γυναικὸς ποῦ ἔθελεε τόσους μεγάλους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐνέπνευσε τὰ μεγαλύτερα καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα, ἐξεδόθη εἰς τὴν λογοτεχνικὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀγκύρας. Συγγραφεὺς ὁ κ. Δημ. Κ. Βαρδουιώτης, ὁ γνωστὸς φιλόστω δὲ ὁποῖος, ἀκούρατος δρενητῆς τῶν ἀρχαίωνκειμένων κατέστησε τὸ βιβλίον τοῦ τερπνύτατον.

Τὴν ἔκδοσιν κοσμοῦν 11 ὠραῖα εἰκόνες, ἀτίτυπα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα Εὐρωπαϊκὰ Μουσεῖα, τῶν ἀγαμάτων τῆς Κνιδίας καὶ τῆς Ἀναδυομένης Ἀφροδίτης, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ Φρόνη ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον.

— Τὸ περιήμνον βιβλίον τοῦ εἰδικοῦ Γάλλου καθηγητοῦ κ. Γκιερμέ : «Αἱ Δικαστικαὶ πλάται», ἰὸ ὁποῖον πλείστας ὄσας ἡρόδησε μὲχρι τοῦδε ἔκδοσις ἐν Ἐθρᾶπῃ, ἐξεδόθη, κατ' αὐτάς, καὶ Ἑλληνιστί, ἐπιμελεία τοῦ δικηγόρου κ. Σ. Γεωργιάδου εἰς κομψὸν τόμον τῆς «Ἀγκύρας».

Εἶνε ἕνα βιβλίον ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον ὄχι μόνον τὸν νομικὸν κόσμον ἀλλὰ καὶ κάθε φιλόπουδον διὰ τὸ ἔπαγωγὸν ἔφος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε γραμμένον καὶ τὰ πολύτιμά του διδάγματα, ἐπιλουτίσθη δὲ καὶ μὲ φωτεινὸν πρόλογον περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ποινικῆς δικαιοσύνης παρὰ τοῦ ἀντιπροέδρου τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου Ἀθηνῶν κ. Κ. Τσουκαλά.

— Ἐξεδόθη διπλοῦν τεῦχος τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τῶν, ἐπιμελεία τοῦ Ἐκδοτικοῦ τμήματος τοῦ Οἴκου Ἀγκύρας» δημοσιευμένων «Ἀρχαίων Ἱατρικῆς καὶ Βιολογίας»,

Μεταξὺ τῶν περιεχομένων του, ἀναφέρομεν ἐργασίας τῶν κ. κ. Κ. Σάββα, καθηγητοῦ, «περὶ ἀναμορφώσεως τῆς δημοσίας ὕγιειας» Ε. Καλλιωνίτζη, καθηγητοῦ, «περὶ ἀγγειωμάτων ἐν γένει καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν». Ἐμμ. Ἐμματουήλ, χημικοῦ, «τὶ γάλα πίνομεν καὶ τί πρέπει νὰ πίνωμεν». Α. Παράσχη, ἱατροῦ «περὶ θεραπείας τῆς αἰμοπτύσεως παρὰ τοῖς φυματικοῖς». κ. τ. λ.

— Εἰς κομψὴν ἔκδοσιν τῆς Ἀγκύρας ἐκκυκλοφόρησεν ἡ «Ζωὴ τοῦ δρόμου» ἀπὸ τὰς ἐκλεκτοτέρας; σελίδας τοῦ ἀριστοτέχου χρονογράφου τοῦ καθημερινοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου κ. Παύλου Νιρβάνα.

Εἶναι ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ πολυούνηθειον ὑπαιθρον κήρσιν, σελίδες, ποῦ ἔχουν τὴν ἰδιόζουσαν ἀρετήν, ὄτε ἀπεινώθησαν ἀπὸ τὴν ἄμεσον παρατήρησιν καὶ κλείνουν μέσα τους τὴν τραγικὴν ἢ τὴν κομικὴν ἀλήθειαν τῆς στιγμῆς καὶ τοῦ δευτερολέπτου τὴν χάριν καὶ τὴν μειδιῶσαν φιλοσοφίαν.

— Ἐξεδόθη διπλοῦν τὸ τεῦχος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιθεωρήσεως «Ἀρχαία Ἱατρικῆς καὶ Βιολογίας» ἐπιμελεία τοῦ Ἐκδοτικοῦ τμήματος τοῦ Οἴκου Ἀγκύρας μὲ πικολικαίτην καὶ λιαν ἐνδιαφέρουσαν ὕλην. Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀρθρῶν καὶ μελετῶν ἀναφέρομεν τὰς τῶν κ. κ. Α. Τράνια ὀφθαλμᾶτρον, ἐπὶ τῆς ὀφθαλμοσκοπήσεως τῆς ἱριδοκερατίου γωνίας, Ἰ. Παπαθεοδώρου, γενικοῦ ἀρχιᾶτρον ἐπὶ τῆς ἐν πολέμῳ χειρουργικῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλῆσι καὶ Ρωμαίοις, τὸν ἐναρκητήριον λόγον τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Μέτρηγκα, Θεραπευτικὴν ἐπιθεώρησιν κ. τ. λ. Ἐν παραρτήματι δὲ καὶ εἰς ἴδιον τεῦχος, δημοσιεύεται ἐπιμελημένη καὶ διορθωμένη ἔκδοσις, ἐπὶ τῇ βασει τῶν ὠζοζομένων, σήμερον, κειμένων τῆς Πραγματείας Ἱατρικῆς τοῦ Παύλου Ἀθηνήτου.

— Μία πρώτη τάξεως φιλολογικὴ ἐργασία εἶδε κατ' αὐτάς, τὸ φῶς εἰς κομψοτάτην ἔκδοσιν τῆς Λογοτεχνικῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἀγκύρας. Πρόκειται περὶ τοῦ θαυμασίου δράματος τοῦ Ροστᾶν «ὁ Ἀειθεύς», τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστὸν, πλέκεται, περὶ τὴν βραχεῖαν καὶ τραγικὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ἐπέτυχε δὲ ὁ κ. Πολύβιος Δημητρακόπουλος, ὁ ὁποῖος τὸ μετέφρασεν, ὄχι ἀπλῆν μεταφράσασιν, ἀλλὰ τὴν πιστοτέραν καὶ λεπιοτέραν δυνατὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ, εἰς τὴν γλῶσσάν μας, εἰς ὠραίους δεκαπεντασυλλάβους.

Καὶ ἡ Ἀγκυρα δὲ, ἐξέδοκε τὸν τόμον αὐτὸν μὲ ἰδιαιτέραν ἐπιμελείαν ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου καὶ μὲ πολυτελῆς δέσμοον.